

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਨੌਰ

ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਨੌਰ

ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ

www.PunjabiLibrary.com

ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ

(ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤ)

ਲੇਖਕ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਪੁਸਤਕਾਂ

- ਸੋਚ ਮੇਰੀ (ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ) 2014
- ਅਣਪਛਾਤੇ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਪਾਂਧੀ (ਨਾਵਲ) 2016
- ਸਾਂਝੀਆਂ ਪੈੜਾਂ (ਸਾਂਝਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ, ਕਹਾਣੀਆਂ, ਗੀਤ, ਗਾਜ਼ਲਾਂ) 2016
- ਕਾਵਿ ਸੁਨੇਹਾ (ਸਾਂਝਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ) 2017
- ਨਕਸ਼ ਅੰਕ 5- 2017
- ਲਾਲ ਪਾਣੀ ਛੱਪੜਾਂ ਦੇ (ਨਾਵਲ) 2018
- ਕਾਰਵਾਂ (ਸਾਂਝਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ) 2018
- ਸਾਂਝੀਆਂ ਸੁਰਾਂ (ਸਾਂਝਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ) 2018

ਅਪੂਰਾ ਮੁਫ਼ਤ

ਬਿਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ

ਸਾਂਝੀ ਸੁਰ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, ਰਾਜਪੁਰਾ

ਅਪੂਰਾ ਸੁਫਰ
(ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤ)
By
ਬਿੰਦਰ ਕੌਲੀਆਂ ਵਾਲ (ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਢੋਟ)
ਪਿੰਡ : ਕੌਲੀਆਂ ਵਾਲ ਨਵਾਂ, ਡਾਕਖਾਨਾ : ਖੀਰਾਂ ਵਾਲੀ
ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ : ਕਪੂਰਥਲਾ
Vicenza, Italy
ਫੋਨ ਨੰਬਰ : 00393279435236 (ਇਟਲੀ)
Email:binderkolianwala@ymail.com
www.binderkolianwal.facebook.com
Song's Youtube Link,binderkolianwal

ISBN 978-81-939515-7-6

© Author

2019

Published by :
SANJHI SUR PUBLICATIONS, RAJPURA
(**Sambhu to Ghanour Road**)
Vill. Raipur (Nanheri), P.O. Untsar
Teh. Rajpura, Distt. Patiala-140417
Mob. : 84-3773-6240, 78-1424-0169
E-mail :-sanjhisur@gmail.com
Website : sanjhisurpublications.com

Setting and Formatting by : Sanjhi Sur

Printed & Bound at:
Rachna Printing Press, Delhi

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser and without limiting the rights under copyright reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means(electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise), without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book.

ਸਮਰਪਿਤ

ਪਿਤਾ ਸਵ : ਸ. ਨਰਜਨ ਸਿੰਘ ਢੋਟ
ਮਾਤਾ ਸਰਦਾਰਨੀ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਢੋਟ
ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਢੋਟ ਪਰਿਵਾਰ

ਛਪਾਈ ਅਧੀਨ
ਅਸਲ ਮੌਤ
ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਬਦਲ ਗਏ
ਊਸ ਪਾਰ ਜਿੰਦਰਗੀ

ਤਤਕਰਾ

- * ਕੁੱਝ ਕੁ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ /7 • ਗੁਨਾਹ /39
- * ਸੰਦੇਸ਼ /9 • ਚੁੱਡਿਆ ਕੱਚ /40
- * ਬਹੁਪੱਖੀ ਲੇਖਕ • ਚਿਤਾ /41
- ਬਿੰਦਰ ਕੌਲੀਆਂ ਵਾਲ /10 • ਜ਼ਬਮਾਂ /42
- ਉਡੀਕਾਂ /12 • ਠੋਕਾ ਛੇ ਵਜੇ /43
- ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ /13 • ਠੋਕਰ ਖਾ /44
- ਅਨਮੋਲ ਤੋਹਡਾ /14 • ਡਰ /45
- ਅਰਜਾਂ /15 • ਤੜੜ /46
- ਅਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ /16 • ਤੇਰੇ ਦਰੋਂ /47
- ਅਲਵਿਦਾ /17 • ਤੇਰੇ ਮੁਰੀਦ /48
- ਇੱਥੇ /18 • ਤਕਦੀਰ /49
- ਇਨਸਾਨ /19 • ਤਨ ਦੀਆਂ ਚੋਟਾਂ /50
- ਇਲਜਾਮ /20 • ਦਸਤੂਰ /51
- ਸਾਥ /21 • ਦਰਦ /52
- ਸਿਵੇ /22 • ਦਾਜ /53
- ਸੌਗਾਤ /23 • ਦਾਗ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ /54
- ਸੁਪਨਾ /24 • ਦਰਪਣ /55
- ਸਾਈਂ /25 • ਦੁਸ਼ਮਣ /56
- ਸਬਕ /26 • ਦਿਲਦਾਰ /57
- ਸਾਈਕਲ /27 • ਪੀਆਂ /58
- ਸਮੁੰਦਰ /28 • ਧੜਕਣ /59
- ਹੰਕਾਰ /29 • ਪੰਜਾਬੀ /60
- ਕਲਮ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ/30 • ਪ੍ਰਦੇਸੀ /61
- ਕੂਚ ਜਹਾਨੋਂ /31 • ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ /62
- ਕਿਸਾਨ /32 • ਪੀਂਘ /63
- ਕਹਿਰ /33 • ਬਾਪੂ /65
- ਕਲਮ /34 • ਬਿਰਹੋਂ /66
- ਭੁਸੀਆਂ /35 • ਬੀਤਿਆ ਵੇਲਾ /67
- ਖੇਲ /36 • ਬੇਕਦਰੋਂ /68
- ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ /37 • ਬੇਗਾਨੇ /69
- ਗੁਬਾਰੇ ਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ /38 • ਮਤਲਬਖੋਰੀ /70
- ਮਮਤਾ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ /71
- ਮਨ ਦਾ ਮੀਤ /72
- ਮੰਜ਼ਿਲ /73
- ਮਹਿਫਲ /74
- ਮਾਣ /75
- ਮੁੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ /76
- ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀ /77
- ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪਟਾਰੀ /78
- ਯਾਰਾ /79
- ਰੰਗ ਤਮਾਸਾ /80
- ਰੂਹ ਮੇਰੀ /81
- ਰਿਸ਼ਤੇ /82
- ਲਾਲ ਪਾਣੀ /83
- ਲੋਕੀਂ ਪਾਊਂਦੇ ਵੰਡੀਆਂ/84
- ਵਿਛੜੇ ਹਾਣੀ /85
- ਵਕਤ ਪੁਰਾਣੇ /86
- ਸੱਕ /87
- ਸ਼ਾਇਦ /88
- ਸ਼ੇਅਰ /89
- ਗੀਤ : ਸਭਿਆਚਾਰ /91
- ਗੀਤ : ਖਾਲੀ ਪਏ ਆਯੁਣੇ/92
- ਗੀਤ : ਮੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ/93
- ਗੀਤ : ਚੰਨ ਤਾਰੇ /95
- ਗੀਤ : ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ/96
- ਗੀਤ : ਦਿਲਦਾਰ /97
- ਗੀਤ : ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸੋਹਣੀਏ /98
- ਗੀਤ : ਮੁੱਖੋਂ ਹੱਸਦਾ /99
- ਗੀਤ : ਮਿਰਜ਼ਾ /100
- ਲੋਕ ਤੱਥ : ਗੀਤ /101
- ਗੀਤ : ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ /102
- ਗੀਤ : ਅਸੀਂ ਪੰਜਪਾਣੀ..../103

ਕੁੱਝ ਕੁ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ

“ਤੀਲਾ-ਤੀਲਾ ਜੋੜਕੇ ਪੰਛੀ ਬਣਾਉਣ ਆਲੂਣਾ ਤੇ ਕਰਨ ਆਪਣਾ ਰੈਣ-ਬਸੇਰਾ,
ਸ਼ਾਇਰ ਚੁਣ-ਚੁਣ ਅੱਖਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਲਿਖਦਾ ਜਿਸ ਚੋਂ ਦਿਸੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਚੇਹਰਾ।”

ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭੱਜ-ਦੌੜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਪਣੀ ਭੱਜ-ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਨ ਇਨਾ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਹੋ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਹ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਲਵਾਂ, ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਲਵਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੰਮ ਰੁੱਕ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸਫਰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਨਸਾਨ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨਸਾਨ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਾ ਦਿੰਦਾ ਪਰ ਆਪ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜੀਅ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਮੂਬਲਾਤਾਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਨਸਾਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਜੀਣ ਲਈ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਪੱਲੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਵਿੱਚ ਇਨੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਭਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਹ ਵੀ ਖਰੀਦ ਸਕੇ। ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਅੁਨਸਾਰ ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ ਜਿਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁੱਝ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ, ਯਾਰਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਝ ਸਮਾਂ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ-ਲਿਖਣ ਲਈ ਵੀ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਦੇ-ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਸੋਚ ਬਦਲ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਊਣ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ ਨੇ। ਇਹ ਸਭ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ’ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਜਦ ਵੀ ਲਿਖਣ ਬੈਠਦਾ ਤਾਂ ਹਰ ਵਾਰ ਇਹੋ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇਹ ਲਿਖਤ ਪਹਿਲੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਲਿਖਤ

ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ..../7

ਪੂਰੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਲਿਖਤ
ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਲਿਖਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਹਰ ਲਿਖਤ ਅਧੂਰੀ ਹੀ
ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ : -

“ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਰਿਹਾ ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਅਧੂਰਾ ।
ਜਦ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਏ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ।”

ਇਸ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁੱਝ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁੱਝ ਕੁੱਝ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਕੁੱਝ ਸਮਾਜ ਦੀਆਂ ਚੰਗਿਆਈਆਂ-
ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਤੇ ਕੁੱਝ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ । ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਧੂਰੀਆਂ
ਰਚਨਾਵਾਂ ਲਿਖਕੇ ਕੇ ਅਧੂਰੇ ਸਫਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਮੈਂ ਉਮੀਦ
ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ-ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਉਗੇ ।
ਆਪ ਸਭ ਦਾ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ।

—ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ
(ਇਟਲੀ)

ਸਿਦੇਸ਼

ਲਿਖਣਾ ਕੋਈ ਸੌਖਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਲੇਖਕ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਆਪਣੀ ਅੱਗ ਆਪੇ
ਬਾਲਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਾੜਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ
ਅੱਗ ਦੇ ਬਲਦੇ ਭਾਂਬੜ ਵੀ ਸੀਨੇ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਈ
ਅੱਕੜਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਲੇਖਕ ਕਲਮ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਆਪਣੇ ਚੌਗਿਰਦੇ 'ਚ ਹੋ ਰਹੇ
ਸਮਾਜਿਕ-ਰਾਜਨੀਤਕ, ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ
ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਾਲ ਮਸ਼ੀਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ
ਹੱਡ ਭੰਨਵੀਂ ਕਮਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਕਲਮ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਪਾਈ ਰੱਖਣੀ ਵੀ ਕੋਈ ਸੌਖਾ
ਕੰਮ ਨਹੀਂ। 'ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ' ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬੀ
ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਲੇਖਕ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਵਲਕਾਰ ਤੇ
ਵਧੀਆ ਕਵੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਹ ਬੜੇ ਨਿੱਘੇ, ਠੰਡੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਮਾਲਕ
ਵੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਸੋਚ ਮੇਰੀ' ਅਤੇ ਨਾਵਲ 'ਅਣਪਛਾਤੇ ਰਾਹਾਂ ਦੇ
ਪਾਂਧੀ' ਤੇ 'ਲਾਲ ਪਾਣੀ ਛੱਪੜਾਂ ਦੇ' ਲਿਖ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਦੇ ਸਾਹਿਤ
ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਫਲ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਛਪ ਰਹੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ' ਦੇ ਲਿਖਣ
ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਵਿ ਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਹਾਰਦਿਕ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ।

ਫੜੀ ਕਲਮ ਤਾਂ ਰੁਕ ਨਾ ਜਾਵੀਂ, ਝੱਖੜਾਂ ਸਾਹਵੇਂ ਝੁਕ ਨਾ ਜਾਵੀਂ।
ਇਸ ਨੂੰ ਫਰਜ਼ ਬਣਾਇਆ ਜੇਕਰ, ਜੀਵਨ ਇਸ ਕੰਮ ਲਾਇਆ ਜੇਕਰ।
ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਜਾਵੀਂ, ਬਿਖੜੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਉਂਦਾ ਜਾਵੀਂ।
ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਦਾ ਕਰਜ਼ ਸਮਝਕੇ, ਜੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਉਂਦਾ ਜਾਵੀਂ।

—ਰਵੇਲ ਸਿੰਘ (ਇਟਲੀ)

ਬਹੁਪੱਖੀ ਲੇਖਕ ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ

ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਸਾਂਝ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤੀ ਪੁਰਾਣੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝ ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਵੇ, ਕਾਰਨ ਉਹ ਇੰਨਾ ਮਿਲਾਪੜਾ ਤੇ ਸਾਉਂ ਏ, ਜਿਹਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸਤਕ 'ਸੌਚ ਮੇਰੀ' ਦਸੰਬਰ 2014 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਟਲੀ ਤੋਂ ਇੰਡੀਆ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਬਿੰਦਰ ਵੀ...। ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀਂ ਵਾਰੀ ਰੂਬਹੁੰ ਹੋਏ ਸੀ, ਫੇਰ ਇਕੱਠੇ ਪੁਸਤਕ ਲੈਣ ਗਏ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਿਲਣੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਢੂਜੇ ਦੇ ਬੇਹੱਦ ਨਜ਼ਦੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਿੰਦਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਤਕ ਸਫਰ ਇੱਕ ਸਫਲ ਗੀਤਕਾਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ 2016 ਵਿੱਚ ਬਿੰਦਰ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪੁਸਤਕ 'ਅਣਪਛਾਤੇ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਪਾਂਧੀ' ਨਾਵਲ ਲੈ ਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਜਿਸਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭਰਵਾਂ ਹੁੰਗਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਨਾਵਲ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵੀ ਖੂਬ ਹੋਈ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸਫਲ ਗੀਤਕਾਰ ਤੋਂ ਨਾਵਲਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਬਿੰਦਰ ਨੇ ਫਿਰ 2018 ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਹਿਮਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਨਾਵਲ 'ਲਾਲ ਪਾਣੀ ਛੱਪੜਾਂ ਦੇ' ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਰੂ-ਬ-ਰੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨਾਵਲ ਨੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਛਾਪ ਛੱਡੀ ਤੇ ਬਿੰਦਰ ਇਸ ਸਫਰ ਉੱਤੇ ਚਾਰ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਬਾਹਰਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬੜੀ ਨੱਠ-ਭੱਜ, ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਭਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਘਾਲਣਾ ਘਾਲਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ 'ਚ ਵੀ ਵਕਤ ਬਚਾ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਸੌਖਾਲਾ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਬਿੰਦਰ ਵਰਗੇ ਮਿਹਨਤੀ ਤੇ ਸਿਰਜੀ ਬੰਦੇ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਚੌਬੀ ਪੁਸਤਕ 'ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ' ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਫੇਰ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਮ.. ਉਡੀਕਾਂ.. ਅਹਿਸਾਸ.. ਅਨਮੋਲ ਤੋਹਫਾ.. ਪੰਘ... ਬਾਪੂ... ਜਿਵੇਂ ਬਾਪੂ 'ਚ ਦੋ ਲਾਇਨਾਂ ਲਿਖਦਾ :-

“ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਗੀਝ ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸੀ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ,
ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਅਰਮਾਨ ਸੀ ਸੜ੍ਹਿਆ।”

ਆਦਿ ਜਿਹੀਆਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਤੇ ਵਧੀਆ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯਾਨਾ ਲੈ ਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਪਾਠਕ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹਦੇ ਅਹਿਸਾਸਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਗੇ
ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ..../10

ਤੇ ਸਰਾਹਣਗੇ ! ਮੈਂ ਬਿਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ‘ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ’ ਛਾਪਣ ਤੇ
ਦਿਲੋਂ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਹਦੀ ਕਲਮ ਦਾ ਸਫਰ ਹਮੇਸ਼ਾ
ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ !

ਆਮੀਨ !

—ਗੁਲਸ਼ਨ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰੀ
ਮੋਬਾ : 89682-87133

ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ..../11

ਉਡੀਕਾਂ

ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਭਰੇ ਦਿਲਾ ਅੱਜ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਉਹਦੀ,
ਜਿਹੜੇ ਕਰਕੇ ਬਰਬਾਦ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਤੁਰ ਗਏ।

ਤੂੰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਜੋਗਾ,
ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ।

ਤੂੰ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਕੇ ਭਾਵੇਂ ਕਰ ਉਡੀਕਾਂ,
ਅੱਜ ਦੇਖਕੇ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਮੁੜ ਗਏ।

ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਮੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ,
ਜਿਹਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਭੁਰ ਗਏ।

ਜਿੰਨੇ ਮਰਜ਼ੀ ਤੂੰ ਭਾਵੇਂ ਹਉਂਕੇ ਰਹਿ ਭਰਦਾ,
ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜੇ ਬੇਕਦਰਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੁਣ ਗਏ।

ਪਿਆਰ ਤੇ ਵੜਾ ਦੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕੀਮਤ ਕੋਈ,
ਕਈ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਵੜਾਵਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੁਰ ਗਏ।

ਵੇਖ ਲਈਂ ਤੂੰ 'ਬਿਦਰ' ਦਾ ਹਾਲ ਆਪੇ ਜਾ ਕੇ,
ਕਰਕੇ ਭਰੋਸਾ ਉਹ ਕੱਖਾਂ ਵਾਰ੍ਹੂ ਰੁਲ ਗਏ।

ਕਿਉਂ ਭਰੇ ਤੂੰ ਅੱਜ ਵੀ ਦਿਲਾ ਗਵਾਹੀ ਉਹਦੀ,
ਜਿਹੜੇ ਕਰਕੇ ਬਰਬਾਦ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਤੁਰ ਗਏ।

ਅਧੂਰਾ ਸਫਰ

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਰਿਹਾ ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਅਧੂਰਾ,
ਜਦ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਏ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ।

ਅੱਗ ਨਾਲ ਮਾਸ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਮੇਰਾ ਜਲ ਗਿਆ,
ਤੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਹੁਣ ਬਣਕੇ ਚੂਰਾ।

ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਉਜਾੜ ਗਏ ਪੰਛੀ ਚੁੱਗਕੇ ਖੇਤ ਨੂੰ,
ਲੰਘੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੱਲਾ ਬਹਿਕੇ ਝੂਰਾਂ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਰਿਹਾ ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਅਧੂਰਾ,
ਜਦ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਏ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ।

ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਜੋ ਸੱਜਣ ਕਦੇ ਦਾਅਵੇ ਕਰਦੇ,
ਬੰਤਾ-ਪੱਪੂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਗੇ ਤੇ ਨਾਲੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਨੂਰਾ।

ਇੱਥੋਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਜਾ ਸਕਿਆ,
ਕਾਰ ਬੰਗਲਾ ਵੀ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਝੂਰਾ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਰਿਹਾ ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਅਧੂਰਾ,
ਜਦ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਏ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ।

ਸਾਰੇ ਰਲ-ਮਿਲ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਧੋਣ ਲੱਗੇ,
ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ।

ਹੁਣ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਚੱਲੀਏ ਸ਼ਾਮ ਪੈਣ ਲੱਗੀ ਏ,
ਆਖਿਰ ਨੂੰ ਸਭ ਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈ ਤੁਰੇ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਬੂਰਾ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਰਿਹਾ ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਅਧੂਰਾ,
ਜਦ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਏ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ।

ਅਨਮੋਲ ਤੋਹਫਾ

ਧੀ ਦਿੱਤੀ ਤੈਨੂੰ ਰੱਬ ਨੇ ਇੱਕ ਅਨਮੋਲ ਤੋਹਫਾ,
ਛੁੱਲਾਂ ਵਾਗ੍ਰਾਂ ਲਈਂ ਇਹਨੂੰ ਤੂੰ ਪਾਲ ਸੱਜਣਾ।

ਵੇਖੀਂ ਅੱਖ ਭਰਕੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾ ਛੁੱਲ੍ਹੇ ਇਹਦੀ,
ਹਰ ਵਕਤ ਰੱਖੀਂ ਤੂੰ ਇਹਦਾ ਖਿਆਲ ਸੱਜਣਾ।

ਬੜੀ ਕੌਮਲ ਤੇ ਹੈ ਇਹ ਪਰੀਆਂ ਵਰਗੀ,
ਦਿਲ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਲਈਂ ਸੰਭਾਲ ਸੱਜਣਾ।

ਤੇਰਾ ਵੇਖਕੇ ਦਿਲੋਂ ਧੀ ਨਾਲ ਮੋਹ ਪਿਆ,
ਰਹੂ ਰੱਬ ਵੀ ਸਦਾ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਦਿਆਲ ਸੱਜਣਾ।

ਜਿਹੜੇ ਕਰਦੇ ਨੇ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਧੀਆਂ ਦਾ,
ਬਣ ਜਾਈਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਸੱਜਣਾ।

ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਧੀ ਨੂੰ,
ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓਗੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਕਮਾਲ ਸੱਜਣਾ।

ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਧੜਕਦਾ ਸੁਣੀ ਇਹਦੇ ਸੀਨੇ ਵਿੱਚ,
ਭਾਵੋਂ ਸੁਣ ਲਈ ਤੂੰ ਲਾ ਕੇ ਹਿੱਕ ਨਾਲ ਸੱਜਣਾ।

ਅੱਜ ਜਿਹਨਾਂ ਕਰੇਗਾ ਤੂੰ ਧੀ ਨੂੰ ਮੋਹ 'ਬਿਦਰ',
ਉਹਨਾਂ ਮਿਲੂਗਾ ਕੱਲ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਸੱਜਣਾ।

ਅਰਜ਼ਾਂ

ਕੀਤੀ ਨਾ ਕਦਰ ਉਹਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅਰਜ਼ਾਂ ਦੀ,
ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪੂਰਤੀ ਉਹਦੀਆਂ ਗਰਜ਼ਾਂ ਦੀ।

ਖਬਰੇ ਟੁੱਟਦੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂ ਹਰ ਵਾਰੀ ਖਾਬ ਮੇਰੇ,
ਉਹ ਪੜਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹਤ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ।

ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਹ ਲਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹੇਕਾਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ,
ਰਤਾ ਸਮਝ ਨਾ ਪਈ ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਤਰਜ਼ਾਂ ਦੀ।

ਮੈਂ ਲੱਖ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ,
ਦੂਰੀ ਮਿਟਾ ਨਾ ਸਕਿਆ ਦਿਲ 'ਚ ਪਈਆਂ ਦਰਜ਼ਾਂ ਦੀ।

ਅਸੀਂ ਆਲ-ਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਵੈਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਹੇ ਲੱਭਦੇ,
ਕਿਤੋਂ ਨਾ ਮਿਲੀ ਦਵਾਈ ਵਹਿਮ ਦੀਆਂ ਮਰਜ਼ਾਂ ਦੀ।

ਗੁੱਸੇ ਉਹਦੇ ਤੋਂ ਰੱਬ ਹੀ ਬਚਾਵੇ ਉਸਨੂੰ,
ਗੱਲ- ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਹੇ ਨਾ ਸੋਚ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਹਰਜ਼ਾਂ ਗੀ।

ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਹੀ ਪੈਣ ਭੁਲੇਖੇ,
ਜਦ ਕਹੇ ਬਣ ਬਦਲੀ ਅੱਗ ਦੀ ਮੈਂ ਵਰਜ਼ਾਂ ਗੀ।

ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਭਰਮ ਤੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇ 'ਬਿੰਦਰ',
ਤੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਸੋਚੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਜ਼ਾਂ ਗੀ।

ਅਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ

ਅੱਜ ਲਿਖਕੇ ਦਰਦ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮੈਂ,
ਜਾਹ ਸੱਜਣਾ ਤਾਈਂ ਆਪ ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਮੇਰੀ ਕਲਮ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ,
ਦਰ-ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਗਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਜਦ ਬਿਨ ਦੇਖੋ ਕਿਤੇ ਸੱਜਣਾ ਨੂੰ ਮੁੜਦਾ ਮੈਂ,
ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ ਕੁਰਲਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਫਿਰ ਬੈਠ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਹ ਕਿਸੇ ਸਾਗਰ ਦੇ,
ਨੈਣੋਂ ਛਮ-ਛਮ ਹੰਝੂ ਮੈਂ ਵਹਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਅੱਜ ਦੇਖਕੇ ਉੱਜੜੇ ਆਪਣੇ ਅਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ,
ਜਿਉਂਦੇ-ਜੀਅ ਆਪੇ ਨੂੰ ਦਫਨਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਚੱਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸਭ ਗਾਲਤੀ ਮੇਰੀ ਸੀ,
ਆਪੇ ਸੋਚ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਲਾਂਘ ਲਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਪਰ ਦਿਲ ਝੱਲਾ ਮੇਰਾ, ਮੇਰੀ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ,
ਫਿਰ ਜਾ ਕੇ ਰੁੱਸੇ ਤਾਈਂ ਮਨਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਹੁਣ ਇਸ਼ਕ ਸੁੰਦਰ ‘ਬਿੰਦਰ’ ਛੁੱਬ ਚੱਲਿਆ,
ਆਪਣਾ ਹੀ ਪਰਛਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਅਲਵਿਦਾ

ਵੇਖੀਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਤਨ ਦੀ ਰਾਸ਼ ਬਣਕੇ,
ਤੂੰ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਜਾਣਾ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੂੰ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਮਰਦਾ ਰਹਿੰਨਾ,
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਜਾਣਾ।

ਇੱਕ ਪਲ ਨਹੀਂ ਜਿਉਂਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਗੈਰ ਤੂੰ,
ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਉਹਨਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਹਿ ਜਾਣਾ।

ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਦੁਨੀਆਂ ਇਉਂ ਹੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿਣੀ,
ਬਸ ਤੂੰ ਹੀ ਕੱਲਾ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ।

ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਭੁੱਲੀ ਬੈਠਾ,
ਰੇਤ ਦੇ ਬੁੱਤ ਵਾਂਗੂੰ ਆਖਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਢਹਿ ਜਾਣਾ।

ਮਾਲੀ ਹੱਥ ਆਇਆ ਤੂੰ ਇਸ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ,
ਤੇ ਦੱਸ ਤੂੰ ਕੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਜਿਸਮ ਤੇਰਾ ਵੀ ਅੰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ,
ਬਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ।

ਫਿਰ ਕਾਹਦਾ ਕਰੇ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਗੁਮਾਨ ਬੰਦਿਆ,
ਜਦ ਪਤਾ ਤਨ 'ਤੇ ਰੂਹ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਪੈ ਜਾਣਾ।

ਸਭ ਨੇ ਵਾਰੋ-ਵਾਰੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਇਸ ਜੱਗ ਉੱਤੋਂ,
ਬਸ ਇੱਕ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਮ 'ਬਿੰਦਰ' ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ।

ਇੱਥੋ

ਇੱਥੋ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਟੁੱਟਦੇ ਮੈਂ ਅਰਮਾਨ ਵੇਖੇ ਨੇ,
ਇੱਥੋ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਲੁੱਟਦੇ ਮੈਂ ਇਨਸਾਨ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇੱਥੋ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ - ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਦਾ ਸਮਝੇ,
ਇੱਥੋ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਵਿਕਦੇ ਮੈਂ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇੱਥੋ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਰਨੀ ਆਪਾਂ,
ਇੱਥੋ ਆਪਣਿਆਂ ਤੋਂ ਟੁੱਟਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮਾਣ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇੱਥੋ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਜਦ ਕਦੇ ਵੀ ਹੈ ਕਤਲ ਹੁੰਦਾ,
ਇੱਥੋ ਰੋਂਦੇ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇੱਥੋ ਧੀਆਂ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਰ ਮੁਕਾਉਣੇ ਜਿਹੜੇ,
ਇੱਥੋ ਬਿਠਾ ਕੰਜਕਾਂ ਬਣਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮਹਾਨ ਵੇਖੇ ਮੈਂ।

ਇੱਥੋ ਪੈਸੇ ਖਾਤਿਰ ਈਮਾਨ ਤੋਂ ਕਈ ਢੋਲ ਜਾਂਦੇ,
ਇੱਥੋ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦੇ ਨਾ ਹਾਣ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇੱਥੋ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਰਹਿਣ ਕਰਦੇ,
ਇੱਥੋ ਬੱਚੇ ਭੁੱਖੇ ਤੇ ਮੁੜ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਚ ਪਾਨ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇੱਥੋਂ ਵਾਗਿਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੁਰ ਗਏ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ,
ਇੱਥੋ 'ਬਿਦਰ' ਉਡੀਕਾਂ ਕਰਦੇ ਢਹਿਦੇ ਮਕਾਨ ਵੇਖੇ ਨੋ।

ਇਨਸਾਨ

ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋ ਅੱਜ ਦਾ ਇਹ ਇਨਸਾਨ,
ਕਿਵੇਂ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਲਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਅੱਜ ਪੂਰ - ਪੂਰ ਕੇ ਉਹ ਸੁਮੰਦਰ ਨੂੰ,
ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਲਈ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਗਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਭੁਦ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਲਿਆ,
ਹੁਣ ਦਰਖਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਮਿਟਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਸੁਮੰਦਰ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਜੋ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾਵੇ,
ਮਨੁੱਖ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਬੋਤਲਾਂ 'ਚ ਪਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਕੁੱਝ ਭੁੱਲ ਕੇ,
ਅੱਜ ਵੇਖੋ ਸਾਇਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਚੰਨ ਤੱਕ ਦੀ ਇਹ ਹੁਣ ਪਹੁੰਚ ਕਰਕੇ,
ਖਬਰੇ ਚੰਨ ਵੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲੱਗਾ।

ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਕੋਹਾਂ ਮੀਲ ਢੂਰ ਜਾ ਕੇ,
ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਜਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਦਾ,
ਢੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਬ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋ ਅੱਜ ਦਾ ਇਹ ਇਨਸਾਨ 'ਬਿਦਰ',
ਕਿਵੇਂ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਲਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਇਲਜਾਮ

ਤਨ ਨੂੰ ਨਿੱਤ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਰਹਿਨਾ,
ਕਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਿਆ ਕਰ।

ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਰਹਿਨਾ ਐਵੇਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ,
ਕਦੇ ਸੱਚੇ ਬੋਲ ਵੀ ਤਾਂ ਜਗਿਆ ਕਰ।

ਆਪਣੇ ਗਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਦੁੱਖੀ ਰਹਿਨਾ,
ਦੂਜੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਹਉਂਕਾ ਵੀ ਭਰਿਆ ਕਰ।

ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਮਰਦਾ,
ਕਦੇ ਧਰਮ, ਦੇਸ਼ ਲਈ ਵੀ ਤੂੰ ਮਰਿਆ ਕਰ।

ਮੰਦਿਰ ਮਸੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਤੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦਾ,
ਕਦੇ ਭੁੱਖੇ ਦਾ ਵੀ ਤਾਂ ਢਿੱਡ ਭਰਿਆ ਕਰ।

ਹਰ ਵੇਲੇ ਕੋਸਦਾ ਰਹਿਨਾ ਕਿਉਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ,
ਕੋਈ ਇਲਜਾਮ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵੀ ਮੜਿਆ ਕਰ।

ਭਰਿਆ ਰਹਿਨਾ ਸਦਾ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੂੰ,
ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਤੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਡਰਿਆ ਕਰ।

ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਦਾ ਤੂੰ ਤਾਹਨੇ ਦੇਵੇ,
ਕਦੇ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ - ਕਾਰ ਵੀ ਤੂੰ ਕਰਿਆ ਕਰ।

ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਜੱਗ ਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ 'ਬਿੰਦਰ',
ਕੋਈ ਐਸਾ ਵੀ ਕੰਮ ਕਦੇ ਕਰਿਆ ਕਰ।

ਸਾਬ

ਬੇਸ਼ੱਕ ਭਾਵੇਂ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਜੂਦ ਨਹੀਂ,
ਅਸੀਂ ਉੱਡ ਜਾਣਾ ਵੇਖੀ ਵਾਂਗ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ।

ਇਸ ਜੱਗ 'ਤੇ ਬਸ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਬ ਇਨਾ,
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਜਹਾਨੇ ਹੀ ਟੱਕਰਾਂਗੇ।

ਨੀ ਤੂੰ ਵਾਂਗ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਛੁੱਬ ਜਾਣਾ,
ਅਸੀਂ ਤਰ ਜਾਣਾ ਵੇਖੀ ਵਾਂਗ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ।

ਧੂੜ ਬਣਕੇ ਵੀ ਅਸਮਾਨੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ,
ਜਾਲੇ ਫਸ ਜਾਣਾ ਤੂੰ ਵਾਂਗ ਮੱਕੜਾਂ ਦੇ।

ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਹੀ ਚਮਕ ਪੈਂਦੀ,
ਬਿਜਲੀ ਪਾੜ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ।

ਤੇਰੀ ਖਾਤਿਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਸਹਿ ਰੱਖਿਆ,
ਸਾਡਾ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਵਾਂਗ ਛੱਕਰਾਂ ਦੇ।

ਨੇਕੀ-ਬਦੀ ਦਾ ਜਦੋਂ ਉੱਥੇ ਹੈ ਹਿਸਾਬ ਹੋਣਾ,
ਜੁਆਬ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈ ਜਾਣਾ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰਾਂ ਦੇ।

ਸਿਹਾਰੀ, ਟਿੱਪੀ ਪਾ ਨਾਮ ਦੀ ਤਖਤੀ ਗੱਡ ਦਿੱਤੀ,
ਵੈਰ ਕੀ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ।

‘ਬਿਦਰ’ ਦੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਰਹੀ ਤੂੰ ਪਰਖ ਕਰਦੀ,
ਅੱਜ ਚੁੱਪ - ਚਾਪ ਪਿਆ ਵੇਖ ਉੱਪਰ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ।

ਇਸ ਜੱਗ 'ਤੇ ਬਸ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਬ ਇਨਾ,
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਜਹਾਨੇ ਹੀ ਟੱਕਰਾਂਗੇ।

ਸਿਵੇ

ਅੱਜ ਦੂਰੋਂ ਵੇਖੀ ਬਲਦੀ ਸੈਂ ਇੱਕ ਲਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ,
ਮਤਮ ਹੈ ਗਈ ਲੰਮੀ ਸੀ ਜੋ ਆਣ ਵਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਇੱਥੇ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਜਾਤਾਂ ਦਾ ਭਰਮ ਕੋਈ ਨਾ,
ਪੰਡਿਤ, ਮੋਲਵੀ ਤੇ ਕੋਈ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਇੱਥੇ ਆ ਮਖਮਲੀ ਬਿਸਤਰ ਸਭ ਦੇ ਮਨੋਂ ਵਿਸਰੇ ਹੋਏ,
ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਛਾਇਆ ਸੀ ਕੋਈ ਟਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਹੁਣ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਚੇਹਰੇ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਛਾਈ ਉਦਾਸੀ,
ਇਉਂ ਲੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਛਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਦੇਖ ਸਭ ਰੋਵਣ ਤੇ ਸਭਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰੇ ਹੁੰਝੂ,
ਕੋਈ ਗਲ੍ਹ ਲੱਗੇ ਰੋਵੇ ਨਾ ਸੀ ਪੈਂਦੀ ਕੋਈ ਡਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਅਸੀਂ ਲੁੱਟੇ ਗਏ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਡਾ ਹੁਣ ਕੌਣ ਜੱਗ 'ਤੇ,
ਇੱਕੋ ਹੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਬਸ ਇਹ ਰਾਫੂ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਮੁੜ - ਮੁੜਕੇ ਆਣ ਆਪਣੇ-ਬੇਗਾਨੇ ਸਭ ਦੇਣ ਹੌਸਲਾ,
ਇੱਕ- ਦੂਜੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿਵੇਂ ਬਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਬਲਦੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਲਾਟ ਅੰਬਰ ਤੱਕ ਜਾਏ 'ਬਿੰਦਰ',
ਅਰਬੀ ਤੇਰੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਸੀ ਘਾਟ ਸਿਵੇ ਵਿੱਚ।

ਸੌਗਾਤ

ਸਾਨੂੰ ਭਰੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡਕੇ ਤੁੰ ਤੁਰ ਗਿਆ,
ਦੱਸ ਕਿਹਦੇ ਸਹਾਰੇ ਹੁਣ ਦਿਨ ਕੱਟਣਾ ਮੈਂ।

ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਗਿਉਂ ਐਸੀ ਸੌਗਾਤ ਸਾਨੂੰ,
ਦੁੱਖ ਕਿਹੜੇ ਛੱਜ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਛੱਟਣਾ ਮੈਂ।

ਬੀਜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਫਸਲ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖਾਂ ਵਾਲੀ,
ਦੱਸ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਪਲ ਭਲਾ ਕਿੱਥੋਂ ਲੱਭਣਾ ਮੈਂ।

ਜਿੰਦਗੀ ਭਰ ਲਈ ਦੇ ਗਿਉਂ ਕਿਉਂ ਦੁੱਖ ਸਾਨੂੰ,
ਕਿਹੜੇ ਦਿਲ ਦੀ ਪਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰੱਖਣਾ ਮੈਂ।

ਹਰ ਪਲ ਵਹਿਦੇ ਰਹਿਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਮੇਰੇ,
ਦੱਸ ਕਿਹੜੇ ਥੁੰਜੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਦੱਬਣਾ ਮੈਂ।

ਤੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਸਹਾਰਾ ਹੈ ਕੋਲ ਮੇਰੇ,
ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿੱਥੇ ਹੁਣ ਭੱਜਣਾ ਮੈਂ।

ਆਪ ਤਾਂ ਤੂੰ ਇਸ ਜਹਾਨੋਂ ਤੁਰ ਗਿਉਂ ‘ਬਿਦਰ’,
ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਸਾਥ ਹੁਣ ਕਿੱਥੋਂ ਲੱਭਣਾ ਮੈਂ।

ਸੁਪਨਾ

ਬੜੇ ਚਿਰਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਰਾਤੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ,
ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹਰ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ।

ਉੱਜੜ ਕੇ ਵੀਰਾਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਹੜਾ,
ਚਾਅਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਘਰ ਸਜਾਇਆ।

ਉਸ ਵਕਤ ਮੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਰਹੀ ਨਾ,
ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਉਹ ਕਹਿ ਜਦ ਉਸ ਬੁਲਾਇਆ।

ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਪਰਛਾਵਾਂ ਤਨ ਤੋਂ ਢੂਰ ਹੰਦਾ,
ਬਸ ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਸੋਚਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਇਆ।

ਟੁੱਟਿਆ ਸੁਪਨਾ ਨੈਣ ਗਿੱਲੇ ਤੇ ਸੁੰਨ ਸਰੀਰ ਹੋਇਆ,
ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਅੱਖੀਆਂ ਨੇ ਰੋ-ਰੋ ਝੂਬ ਨੀਰ ਵਹਾਇਆ।

ਖੜ੍ਹੀ ਵਿਲਕਦੀ ਤੇ ਕੁਰਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਰੂਹ ਮੇਰੀ,
ਜਿੰਦ ਮੇਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤੜਫ਼ਾਇਆ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਾਬੋਂ ਹੁਣ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ,
ਹਰ ਵਾਰ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਿਹਰਾ ਹੈ ਕੁਮਲਾਇਆ।

ਕੀ ਮਿਲਿਆ ‘ਬਿੰਦਰ’ ਚੰਦਰੀ ਜਾਲਿਮ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ,
‘ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ’ ਨਾਲ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਕਹਿਰ ਕਮਾਇਆ।

ਸਾਈੰ

ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਫਰਿਆਦ ਆਇਆ,
ਕਰੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਰਹਿਮਤ ਦੀ ਬਰਸਾਤ ਸਾਈੰ।

ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਮਨ ਮੇਰਾ ਜਾਵੇ ਰੰਗਿਆ,
ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੀ ਪੁੱਛੋ ਕੋਈ ਜਾਤ ਸਾਈੰ।

ਦਿਨ-ਰਾਤ ਹਰ ਪਲ ਮੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਬਹਿੰਦੇ,
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਮ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਾਈੰ।

ਕੋਈ ਐਥੀ ਘੜੀ ਨਾ ਆਉਣ ਦੇਈਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ,
ਜਿਹੜੀ ਹਉਂਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੀਤੇ ਰਾਤ ਸਾਈੰ।

ਐਸੀ ਕਲਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੀ,
ਪਾ ਸਕੇ ਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਤ ਸਾਈੰ।

ਦੈ ਜਹਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾ,
ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰੀ ਕਾਇਨਾਤ ਸਾਈੰ।

ਊਚ-ਨੀਚ ਦੇ ਸਭੇ ਹੀ ਭਰਮ ਮਿਟਾ ਕੇ,
ਮਨ ਕੌਮਲ ਤੇ ਸੀਰਤ ਕਰੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਾਈੰ।

ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਊਂਦਾ ਰਹੇ ਨਾਮ 'ਬਿੰਦਰ',
ਦੇਵੀਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਗਾਤ ਸਾਈੰ।

ਸਬਕ

ਭੀੜ ਪਈ ਤੋਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਵੇ,
ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਜਿਗਰੀਯਾਰ ਨਹੀਂ।

ਦੌਲਤ ਗਈ 'ਤੇ ਜੋ ਰੰਗ ਬਦਲ ਜਾਵੇ,
ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ।

ਪੂਰੇ ਮੌਕੇ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ,
ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ।

ਜਿਹਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਰਹਿਣ ਮਰਦੇ,
ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਕਦੇ ਕਾਬਿਲ ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਜਲੀਲ ਕਰਕੇ ਜਿਹਨੂੰ ਹੋਵੇ ਦਿਲੋਂ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ,
ਉਹ ਮੁੜ ਕਦੇ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ।

ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਜਿਸਨੇ ਹੋਵੇ ਸਬਕ ਪੜ੍ਹਿਆ,
ਉਹ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਦੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੀ ਗਾਰ ਨਹੀਂ।

ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਨਾਲ ਜੋ ਨਾ ਧੜ ਤੋਂ ਸੀਸ ਕੱਟੇ,
ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਤਲਵਾਰ ਨਹੀਂ।

ਜਿਹਦੇ ਆਪਣੇ ਸਦਾ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਖੜ੍ਹੇ,
ਉਸਦੀ ਹੁੰਦੀ 'ਬਿਦਰ' ਕਦੇ ਵੀ ਹਾਰ ਨਹੀਂ।

ਸਾਈਕਲ

ਪੋਹ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਤੇ ਉੱਤੋਂ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਬਰਸਾਤ ਸੀ,
ਮੈਨੂੰ ਠੰਡ ਬਹੁਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਨਾਲੇ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਸੀ।

ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਤੁਰਿਆ ਜਦ ਘਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੇਰਾ ਸਾਬ,
ਸਾਈਕਲ ਤੇ ਤੇਜ਼-ਤੇਜ਼ ਜਦ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਵਾਰੀ - ਵਾਰੀ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੀ ਮੈਂ ਹੈਂਡਲ ਫੜਦਾ,
ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਢੂਜੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਝੱਟ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਤੁਕ ਕਿਤੇ ਅੱਗ ਸੇਕਾਂ,
ਦੂਰੋਂ ਵੇਖੀ ਇੱਕ ਲਾਟ ਬਲਦੀ ਦਿਲ ਕਾਹਲਾ ਪੈਣ ਲੱਗਾ।

ਅੱਗ ਸੇਕ ਰਹੇ ਹੋਣੇ ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਸਾਬੀ ਦਿਲ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ,
ਮੈਥੋਂ ਵੀ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਚਾਅ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ।

ਦੋ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਫੜਕੇ ਹੈਂਡਲ ਫਿਰ ਸਾਈਕਲ ਮੂਬ ਭਜਾਇਆ,
ਲਾਟ ਬਲਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉੱਥੇ ਜਾ ਬਰੇਕਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਇਆ।

ਹੋਸ਼ ਉੱਡ ਗਏ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਜੋ ਲਾਟ ਵਾਹੂੰ ਢੂਰੋਂ ਜਗਦਾ ਸੀ,
ਉਹ ਤਾਂ 'ਬਿੰਦਰ' ਕਿਸੇ ਘਰ ਦੇ ਚਿਰਾਗ ਦਾ ਸਿਵਾ ਮਘਦਾ ਸੀ।

ਸਮੁੰਦਰ

ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਇਕੱਲਾ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੰਢੇ ਜਾ ਬੈਠਾ,
ਕੁੱਝ ਲਹਿਰਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਨੇੜੇ ਆਣ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕਿਉਂ ਛੂਹਣ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ,
ਇੱਕ ਤੜ੍ਹ ਜਿਹੀ ਉਹ ਸੀਨੇ ਨੂੰ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਕੰਨ ਕਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰਾ ਗੌਰ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ,
ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਉਹ ਕੁੱਝ ਗੁਣ - ਗੁਣਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਕਦੇ- ਕਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇ,
ਕਈ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਸੁਰ ਨਾਲ ਸੁਰ ਮਿਲਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਵੇਖ ਤਾਂਘ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੁਸ਼ ਹੋਇਆ,
ਸਭੇ ਰਲ-ਮਿਲ ਕਿਵੇਂ ਸੀਨੇ ਠੰਡ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਸਾਗਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੰਗੀਤ ਹੈ ਗਹਿਰਾ ਹੁੰਦਾ,
ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਉਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸਾਹਿਤ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਵੀ ਗਹਿਰਾ,
'ਬਿੰਦਰ' ਨੂੰ ਰਲ-ਮਿਲ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਹੰਕਾਰ

ਵਾਹ - ਵਾਹ ਇਹ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਮਾਲਿਕਾ,
ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਖੂਬ ਇਹ ਖੇਲ ਰਚਾ ਦਿੱਤਾ।

ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਦੇ ਵੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ,
ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਗਹਿਰਾ ਸਾਗਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਸਾਗਰ ਨਾ ਕਰੋ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰਾ,
ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਪਰਬਤ ਵੀ ਖੜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੋ ਸੂਰਜ ਕਿਤੇ,
ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਦਿਨੇ ਹੀ ਚੰਨ ਚੜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਚੰਨ ਵੀ ਨਾ ਕਰੋ ਹੰਕਾਰ ਕਿਧਰੇ,
ਦੇਖੋ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਿਵੇਂ ਲਾ ਦਿੱਤਾ।

ਕਿਧਰੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ ਬਹਾਰ ਵੀ,
ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਪੱਤਿਸ਼ੜ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ।

ਜਿੰਦਗੀ ਨਾ ਰਹੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਉਹਨੂੰ ਆਖਿਰ ਮੌਤ ਦੇ ਵੱਸ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।

ਆਪਣੀ ਰਹਿਮਤ ਦਾ ਕਰਿਸ਼ਮਾ ਦਾਤੇ,
ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚਾਰੋਂ ਤਰੱਫ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ।

ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਤੌੜ ਕੇ,
ਉਹਦੇ ਉਲਟ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ।

ਫਿਰ ਵੀ ਬੰਦਾ ਕਿਉਂ ਰਹੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ,
'ਬਿਦਰ' ਦੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਕਲਮ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ

ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਿਆਨ 'ਚੋਂ ਕਲਮ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨੂੰ,
ਵਾਅਦੇ ਕਰ ਜੋ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣ ਬਦਲ ਦਿਓ ਉਹਨਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਲੋੜ ਵੇਲੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਜਿੱਥੇ ਬਿਜਲੀ ਸਦਾ ਹੈ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੀ,
ਕੀ ਕਰਨਾ ਪਾਈਆਂ 24 ਘੰਟੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਜਿੱਥੇ ਰਾਹਾਂ, ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੀ ਕਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ,
ਪੱਤ ਲੁੱਠਣ ਬੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੇਆਮ ਮਾਰ ਦੇਣ ਨਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇ-ਦੇ ਇਹ ਬੜੇ ਹੀ ਨੇ ਮਹਾਨ ਬਣਦੇ,
ਕਿਸਾਨ ਰੁਲਦਾ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਝੱਲਦਾ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਇਹਨੇ ਸੂਬੇ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਤੇ ਹੈ ਕਰਜ਼ਾਈ ਕੀਤਾ,
ਜਵਾਨੀ ਭੋਬਕੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੋਕਣ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਰਫਤਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਲੋਕਾਂ ਖਬਰੇ ਕਿਉਂ ਲੋਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿਆਸਤ ਦੀਆਂ ਸੇਕਣ ਰੋਟੀਆਂ,
ਤੁਸੀਂ ਬੰਦ ਕਰੋ ਹੁਣ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਰੱਬਾ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਭੇਜ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੰਦਾ ਲਾਵੇ,
ਹੰਸ ਬਣ ਜੋ ਉੱਡਦੇ ਛਿਰਨ ਇਹ ਕਾਲੇ ਕਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਵੇਖੀ 'ਬਿੰਦਰ' ਕਿਤੇ ਨੈਣ ਤਰਸਦੇ ਹੀ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਵਣ ਮੇਰੇ,
ਕਦੋਂ ਦੇਖਾਂ ਮੈਂ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਰੰਗੀਨ ਬਹਾਰਾਂ ਨੂੰ।

ਕੁਚ ਜਹਾਨੋਂ

ਅੱਜ ਵੀ ਤਾਰੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਕੋਈ ਮੌਇਆ ਹੂ,

ਕਰਕੇ ਸਫਰ ਪੂਰਾ ਆਪਣਾ ਜਾ ਵਿੱਚ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਸੌਇਆ ਹੂ।

ਕਿਸੇ ਆ ਕੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਖਬਰੇ ਹੋਣਾ ਕੁੱਝ ਪਾਇਆ,

ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਖੋਇਆ ਹੂ।

ਜਦ ਆਏ ਸੱਜਣ ਤਾਂ ਬੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਹੜੇ ਖਿੜ ਉੱਠੇ,

ਜਦ ਉਹ ਮੁੜਿਆ ਪਿੱਛੇ ਤੇ ਦਿਲ ਬੜਾ ਹੀ ਰੋਇਆ ਹੂ।

ਜਦ ਕੋਈ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਬੜਾ ਏ ਦੁੱਖੀ ਲੱਗਦਾ,

ਪਰ ਅਸੀਂ ਹਾਸਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰ ਗਮਾਂ ਦਾ ਚੋਇਆ ਹੂ।

ਅਸੀਂ ਪੀੜਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਗਲ ਲਾਅ ਕੇ ਰੱਖਿਆ,

ਸਾਵਣ ਬਣ ਸਾਡੇ ਅੱਖੀਆਂ ਚੌਂ ਨੀਰ ਚੋਇਆ ਹੂ।

ਭਰੀ ਉੱਡਾਨ ਤੇ ਉਹ ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ ਆਪੇ ਡਿੱਗ ਜਾਏ,

ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹੱਥੀਂ ਪੁੱਟਿਆ ਟੋਇਆ ਹੂ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੱਸਕੇ ਹੋਣਾ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲੋਂ ਵਿਦਾ ਕਰਿਆ,

ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਹਾਰ ਪਰੋਇਆ ਹੂ।

ਆਪੇ-ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ 'ਬਿੰਦਰ' ਸਭ ਨੇ ਇੱਥੋਂ ਹੈ ਤੁਰ ਜਾਣਾ,

ਇਸ ਝੂਠੇ ਜੱਗ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੂ।

ਕਿਸਾਨ

ਅਸੀਂ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਦੇਈਏ ਹੁਣ ਵਕਤ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ,
 ਜਾਂ ਫਿਰ ਪੈਂਦੀਆਂ ਇੱਥੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਨੂੰ,
 ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤਨ ਤੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਹੱਸ ਕੇ ਜਰਦਾ ਏ,
 ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸਾਨ ਫਾਹਾ ਲਾ ਕੇ ਮਰਦਾ ਏ।

ਤੜਕੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇਹ ਖੇਤੀਂ ਜਾਹ ਫਸਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਲਾਉਂਦਾ,
 ਜੇਠ -ਹੜ੍ਹ ਦੀਆਂ ਧੁੱਪਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਤਨ 'ਤੇ ਹੰਢਾਉਂਦਾ,
 ਭੁੱਖਾ ਰਹਿ ਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿੰਨਿਆਂ ਦੇ ਇਹ ਛਿੱਡ ਭਰਦਾ ਏ,
 ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸਾਨ ਫਾਹਾ ਲਾ ਕੇ ਮਰਦਾ ਏ।

ਉੱਝ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਜੱਗ ਕੁੱਝ ਕੰਮਕਾਰ ਹੈ ਕਰਦਾ,
 ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਤਾਂ ਬਸ ਜਿਮੀਦਾਰ ਹੈ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਠਰਦਾ,
 ਫਸਲ ਵੇਚ ਕੇ ਵੀ ਟੱਬਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਏ,
 ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸਾਨ ਫਾਹਾ ਲਾ ਕੇ ਮਰਦਾ ਏ।

ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕਿਸਾਨ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਰੁਲਦਾ,
 ਮੰਡੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਲ ਵੇਚਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪੱਲੇ ਕੁੱਝ ਨਾ ਜੁੜਦਾ,
 ਉੱਤੋਂ ਇੱਕ ਦਾਜ ਦੀ ਲਾਹਨਤ ਚੰਦਰੀ ਕੀ - ਕੀ ਦੁੱਖ ਜਰਦਾ ਏ,
 ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸਾਨ ਫਾਹਾ ਲਾ ਕੇ ਮਰਦਾ ਏ।

ਸਰਕਾਰ ਹੀ ਕਿਸਾਨਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗੌਰ ਕਰੇ,
 ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਿਸਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾ ਭਰੇ,
 'ਬਿਦਰ' ਤਾਂ ਬਸ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਇਹੋ ਹੀ ਅਰਜ਼ਾਂ ਕਰਦਾ ਏ,
 ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸਾਨ ਫਾਹਾ ਲਾ ਕੇ ਮਰਦਾ ਏ।

ਕਹਿਰ

ਸਵਾਰ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਕਿਨਾਰਾ ਦੂਰ ਰਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ,
ਮੌਤ ਆਏ ਜਦ ਦੋ ਜਿਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਛੋੜਾ ਪੈ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਜਦੋਂ ਤੇਜ਼ ਹਨ੍ਹੇਗੀ ਆਵੇ ਤੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਹਲੂਣ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ,
ਪਰ ਜੜ੍ਹ ਛੂੰਘੀ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਹਵਾ ਦਾ ਕਹਿਰ ਸਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਬਰਫ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਉੱਚੇ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ,
ਗਰਮੀ ਆਉਣ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਬਣ ਨੀਵੇਂ ਨੂੰ ਵਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਛੂੰਘੀ ਹੋਵੇ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਕੱਚੇ ਮਕਾਨ ਦੀ,
ਹੜ੍ਹ ਆਉਣ 'ਤੇ ਆਖਿਰ ਨੂੰ ਘਰ ਢਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਆਪਣਾ ਵਜੂਦ ਬਣਕੇ ਹੈ ਉੱਪਰ ਉੱਠਦਾ,
ਅੰਤ ਨੂੰ ਬੁਲਬੁਲਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਡੋਰ ਸਹਾਰੇ ਅੰਬਰਾਂ ਤੱਕ ਦੀ ਹੈ ਉਡਾਣ ਕਰਦਾ,
ਡੋਰ ਟੁੱਟਣ 'ਤੇ ਪਤੰਗ ਆਖਿਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਬੇਕਦਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਸਾ ਵੱਟ ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ,
ਸੱਪ ਦੇ ਡੰਗ ਵਾਗੂੰ ਉਹ ਆਖਿਰ ਇਨਾਮ ਦਰਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ,
'ਬਿਦਰ' ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਲਮ ਰਾਹੀਂ ਕਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਕਲਮ

ਕਦੀ ਕਲਮ ਇਹ ਤਕਦੀਰ ਲਿਖਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਲਿਖੇ ਇਹ ਜੱਗ ਰੁਸਵਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਦਿਲ ਇਹ ਦਰਦ ਲਿਖਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਲਿਖੇ ਇਹ ਤਨ ਹੰਢਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਐਬ ਗਿਣਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਲਿਖੇ ਸੌਰਤ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਬਦਨ ਦੇ ਦਾਗ ਦਿਖਾਵੇ,
ਤੇ ਕਦੀ ਆਪੇ ਦੇਵੇ ਲਿਖ ਸਫ਼ਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਇਹ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਲਿਖਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਲਿਖ ਜਾਂਦੀ ਇਹ ਜੁਦਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਇਹ ਵੈਰਾਗ ਚੰਹੂ ਕੇਰਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਲਿਖੇ ਭੁਜੀ ਦੀਆਂ ਰੁਬਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਇਹ ਉੱਜੜੇ ਘਰ ਵਸਾਉਂਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਬੈਠ ਕਚਹਿਰੀ ਕਰੇ ਤਬਾਹੀਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਲਿਖਦੀ,
ਤੇ ਕਦੀ ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਚੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ ਬਖਸ਼ੇ,
ਤੇ ਕਦੀ ਕਈ ਜਿੰਦਾਂ ਸੂਲੀ ਨੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ।

ਕਦੀ ਕਲਮ ਦੇ ਲਿਖੇ ਤੇ ਭੁਗਤਣ ਹਰਜਾਨੇ,
ਤੇ ਕਦੀ ਇਹ ਕਲਮ ਖੂਬ ਕਰੇ ਕਮਾਈਆਂ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਦੇਣਾ ‘ਬਿਦਰ’,
ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਹੱਥ ਸਭੇ ਹੀ ਵਡਿਆਈਆਂ।

ਖੁਸ਼ੀਆਂ

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ,
ਕਿ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਇਨਾ ਪਿਆਰ ਦੇਉਗਾ।

ਸਾਭੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣੀਆਂ ਜੋ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ,
ਦਾਮਨ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਖਿਲਾਰ ਦੇਉਗਾ।

ਜਿਸ ਲਈ ਭਟਕਦਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਹਰ ਵਕਤ,
ਕਦੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਉਗਾ।

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਡੋਬਿਆ ਸੀ ਇੱਥੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ,
ਪਰ ਲੱਕੜ ਨਾਲ ਲੋਹਾ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਰ ਦੇਉਗਾ।

ਸਾਥ ਛੱਡਣ ਲੱਗੀ ਸੀ ਹਣ ਮੇਰਾ ਕਿਸਮਤ ਵੀ,
ਅਣ - ਚਾਹਿਆ ਕੋਈ ਕਦੇ ਆਣ ਸਵਾਰ ਦੇਉਗਾ।

ਵੇਰਾਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉੱਜਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰਾ,
ਕੋਈ ਬਹਾਰ ਬਣਕੇ ਕਦੇ ਆਣ ਸਵਾਰ ਦੇਉਗਾ।

ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ,
ਇਹੋ ਕਲਮ ਕਾਗਜ਼ ਸਾਡੀ ਕਦੇ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਉਗਾ।

ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਸਾਰੇ ਸਦਾ ਹੀ ਪਾਸਾ ਵੱਟਦੇ ਰਹੇ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੇ ਮੌਜੂ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਲਾਮ ਦੇਉਗਾ।

ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਨੇ ਰੰਗ 'ਬਿੰਦਰ',
ਉਹੀ ਜਾਣੇ ਕਿਧਰੋਂ ਕਦ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦੇਉਗਾ।

ਖਲ

ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੂੰ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਲਈ,
ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤੌਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਇਆ।

ਹੱਸਦੀ ਰਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਲ ਤੇਰੇ,
ਜਦ ਵੀ ਤੂੰ ਰੋਇਆ ਤਾਂ ਬਸ 'ਕੱਲਾ ਰੋਇਆ।

ਕਿਸਮਤ ਵੇਖ ਹੱਸਦੀ ਰਹੀ ਤੈਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਨੂੰ,
ਸੁੱਖ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਹੈ ਮਸਾਂ ਅੱਜ ਤੂੰ ਸੋਇਆ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਬੇਗਾਨੇ ਹੋ ਗਏ,
ਜੋ ਤੂੰ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅੱਜ ਸਭ ਕੁੱਝ ਖੋਇਆ।

ਜਾਂਦੇ ਵੇਲੇ ਬਾਂਹ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾ ਫੜੀ,
ਇਸ ਜਹਾਨੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਸੋਇਆ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਰ ਬਚਾ ਸੀ,
ਬੋਝ ਕਸਮਾਂ ਦਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੂੰ ਢੋਇਆ।

ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕੰਧੀ ਅੱਜ ਤੂੰ ਉਸ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਿਹਾ,
ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਹੋਰ ਹੈ ਹੋਇਆ।

ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤਨ ਆਖਿਰ ਮਿੱਟੀ ਜਾ ਰਲਿਆ,
'ਬਿਦਰ' ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ

ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ,
ਤੁਸੀਂ ਰਲ-ਮਿਲ ਸਮਾਜ ਦੀ ਕਰੋ ਦੂਰ ਬਿਮਾਰੀ,
ਚੰਦਰੇ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਉਂ ਮੱਤ ਹੈ ਮਾਰੀ,
ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ।

—
ਅੱਜ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ-ਸੱਚੀਆਂ ਸੁਣ ਲਓ,
ਆਇਆ ਵਕਤ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਚੁਣ ਲਓ,
ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਪਿੱਛੇ ਵੋਟਾਂ ਦੇ ਨਾ ਬਣੋ ਵਪਾਰੀ,
ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ।

—
ਤੁਸੀਂ ਲੱਚਰ ਗੀਤ ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਣਨੋਂ ਹੱਟ ਜਾਓ,
ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਗਾਉਂਦਾ ਉਹਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਧਰ ਲਓ,
ਸਮਾਜ ਤੁਹਾਡਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ,
ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ।

—
ਸੁਣਿਆ ਬੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੁਣ ਆਮ ਹੈ ਹੁੰਦਾ,
ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਸ਼ਕੂਆਮ ਹੈ ਹੁੰਦਾ,
ਧੀ-ਭੈਣ ਸਮਝ ਮੂਹਰੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਓ ਨਾ ਬਣੋ ਸਵਾਰੀ,
ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ।

—
ਝੂਠੇ ਵਾਅਦੇ ਤੇ ਝੂਠੀਆਂ ਆਸਾਂ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹਿਣਾ,
ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਤਾਂ ਮੰਨੋ 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ' ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ,
ਲੜਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਲਈ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋ ਤਿਆਰੀ,
ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਪਟਾਰੀ।

ਗੁਬਾਰੇ ਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ

ਗੁਬਾਰੇ ਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,
ਆਪਣੇ ਸਾਹ ਉਹਦੇ ਵਿੱਚ ਭਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਮਰਨਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਭ ਨੇ ਹੁੰਦਾ,
ਪਰ ਸ਼ਾਮ ਢਲੀ ਤੇ ਨਿੱਤ ਮਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਮੌਤ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਕਹਿਣ ਵਿਛੋੜਾ ਜੱਗ 'ਤੇ,
ਫਿਰ ਵੀ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਵਿਛੋੜਾ ਜਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਗੈਰਾਂ ਤੋਂ ਸਦਾ ਹੀ ਮੈਂ ਜਿੱਤਦਾ ਆਇਆ,
ਪਰ ਆਪਣਿਆਂ ਤੋਂ ਹਰ ਪਲ ਹਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਡੁੱਬਦੇ ਦੇਖੇ,
ਪਰ ਅੱਗ ਦੇ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਤਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੁਦਾ ਹੋਇਆ ਹੁਣ ਮੁੱਦਤ ਹੋ ਗਈ,
ਪਰ ਅੱਜ ਵੀ ਰੋ-ਰੋ ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਆਈ ਹਵਾ 'ਤੇ ਉਹ ਅੰਬਰਾਂ ਉੱਡ ਗਿਆ,
ਸਾਹ ਰੁਕ ਨਾ ਜਾਵੇ ਹੁਣ ਡਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਤੇ ਮਤਲਬ ਕੱਢਕੇ ਤੁਰ ਗਏ,
ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਖਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਆਈ ਮੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਉਹ ਗਮ ਦੇ ਕੇ ਮੁੜ ਗਈ,
ਮੌਤ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚਾਲੇ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਜਿੰਨੀ ਲੰਘ ਗਈ 'ਬਿੰਦਰ' ਚੰਗੀ ਲੰਘੀ,
ਸ਼ੁਕਰ 'ਚ ਰੱਬ ਨੂੰ ਸੱਜਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਗੁਨਾਹ

ਸਦੀਓਂ ਕੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਹਮੋਂ ਪੁਕਾਰਾ ਥਾ।
ਆਜ ਛੂਬਤੇ ਦਿਲ੍ਹ ਕੋ ਫਿਰ ਮਿਲਾ ਏਕ ਸਹਾਰਾ ਥਾ।

ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਕਿਸ ਕਦਰ ਲੂਟਾ ਥਾ ਹਮੋਂ,
ਹਮਨੇ ਤੋਂ ਕਭੀ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੁਛ ਵਿਗਾੜਾ ਥਾ।

ਵੋਹ ਤੋ ਹਮੋਂ ਕਹਿਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਹੋ,
ਪਰ ਹਮੋਂ ਹੀ ਉਨ ਕਾ ਸਾਥ ਨਾ ਗਵਾਰਾ ਥਾ।

ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਜੀਨੋਂ ਕੀ ਵੋਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਦੁਆ,
ਏਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੋ ਹਮ ਕੋ ਮਾਰਾ ਥਾ।

ਪਹਿਲੇ ਨਾ ਜਾਨੇਂ ਕਿਉਂ ਗਏ ਆਕੇਲਾ ਛੋਡ ਕਰ,
ਅਭ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵੋਹ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਥਾ।

ਉਸ ਗੁਨਾਹ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਕਾਟ ਰਹੇਂ ਹੈ ਆਜ ਹਮ ਤੋ,
ਵੋਹ ਗੁਨਾਹ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਮਾਰਾ ਥਾ।

ਆਜ ਜਿਸ ਕਦਰ ਹਮ ਜੀਅ ਰਹੇ ਹੈਂ,
ਬਰਸੋਂ ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਕਦਰ ਹਮੋਂ ਉਜਾੜਾ ਥਾ।

ਸ਼ਾਇਦ ਆਜ ਭੀ ਵੋਹੀ ਵਕਤ ਢੂੰਡ ਰਹਾ ਹੂੰ,
ਗੁਜ਼ਰਾ ਵਕਤ 'ਬਿੰਦਰ' ਲੋਟ ਆਤਾ ਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਥਾ।

ਚੁੱਭਿਆ ਕੱਚ

ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਭਿਆ ਕੱਚ ਉਹਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਟੁੱਟਕੇ ਜੁਰੂਰ ਕੋਈ ਚੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਐਵੇਂ ਨਹੀਂਓ ਲਮਕਦੀ ਕੋਈ ਲਾਸ਼ ਦਰਖਤ ਦੇ ਨਾਲ,
ਫਾਹਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਸਾਨ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਐਵੇਂ ਨਹੀਂਓ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਸ ਨੇ ਰੋ-ਰੋ ਕੇ ਕੱਟੀ,
ਉਹਦੇ ਸਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਕੋਈ ਢੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਐਵੇਂ ਨਹੀਂਓ ਲਿਖ ਹੁੰਦੇ ਗੀਤ ਵਿਛੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਯਾਰਾ,
ਖੰਜਰ ਬੇਵਡਾਈ ਦਾ ਸੀਨੇ ਲੱਗਿਆ ਜੁਰੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਉਹਨੇ ਜੱਗ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ,
ਤਾਹੀਂਓ ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਨਾ ਗਰੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਅੱਜ ਤੱਕ ਉਹਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ਵਿਲਕਦੇ,
ਬੁੱਢੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਦਾ ਨੂਰ ਕਦੇ ਢੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਪੁੱਟਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਉਹਨੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਟੋਇਆ,
ਅੰਤ ਉਹਦੇ ਹੀ ਗੁਨਾਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਮੁੜਕੇ ਉਹਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਈ 'ਬਿਦਰ' ਖਬਰ ਤੇਰੀ,
ਲੱਗਦਾ ਤੈਬੋਂ ਅੱਖੀਆਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਘੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।

ਚਿਤਾ

ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਂ ਅੰਦਰ,
ਨਾ ਕਿਤੇ ਜਾਣ- ਕੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਾਹੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਣਾ।

ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ਸਦਾ ਹੀ ਯਾਦਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਨੂੰ,
ਨਾ ਕਿਤੇ ਹਨੂਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦੇਣਾ।

ਰੱਖਣਾ ਸਦਾ ਹੀ ਉਮੀਦਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿਰਾਗ ਵਾਂਗ ਜਗਾਕੇ,
ਨਾ ਕਿਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾ ਦੇਣਾ।

ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਗੈਰਤ ਬਾਕੀ,
ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਕਿਤੇ ਬੇ-ਗੈਰਤ ਦਾ ਕੋਈ ਟੁੱਕਰ ਖਿਲਾ ਦੇਣਾ।

ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬੜਾ ਮੈਂ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੁਣ ਤੱਕ,
ਨਾ ਦੇਖਕੇ ਹਾਲਤ ਕਾਪੀ ਦੀ ਰੱਦੀ ਵਿੱਚ ਰਲਾ ਦੇਣਾ।

ਮਸਾਂ - ਮਸਾਂ ਮੈਂ ਅੱਜ ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਸੁੱਤਾ,
ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ - ਬੁੱਝ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹਿਲਾ ਦੇਣਾ।

ਬਸ ਇੱਕ ਕਰਮ ਜੂਰ ਕਰਨਾ ਤੁਸੀਂ 'ਬਿੰਦਰ' ਮਰਜਾਣੇ 'ਤੇ,
ਚਿਤਾ ਜਲੇ ਜਦ ਮੇਰੀ ਨਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਜਲਾ ਦੇਣਾ।

ਜਖਮਾਂ

ਆਪਣੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਪਿਆਰ ਇੰਨਾ ਸੀ,
ਦੱਸ ਨੀ ਤੂੰ ਉਹਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਰਾਹੇ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਾਕ ਪਵਿੱਤਰ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਗੂੜਾ ਰਿਸਤਾ,
ਕੱਚੇ ਤੰਦ ਵਾਗ੍ਨੀ ਨੀ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਉਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।

ਸਾਡੇ ਲਈ ਤੂੰ ਕੀਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ,
ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਬੂਹਾ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤੂੰ ਦਿੱਤੀ ਦੱਸ ਸਜਾ ਮੈਨੂੰ,
ਜਿਉਦੇ ਜੀਅ ਨਾਤਾ ਮੇਰਾ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ।

ਮਸਾਂ - ਮਸਾਂ ਸੀਅ ਹੋਏ ਸੀ ਛੁੱਟ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ,
ਉਹਨਾਂ ਜਖਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨੀ ਤੂੰ ਫਰੋਲ ਦਿੱਤਾ।

ਸੱਤ ਪੱਤਣਾਂ ਦੇ ਸੀ ਅੜੀਏ ਤਾਰੂ ਅਸੀਂ,
ਨੀ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਡੋਬ ਦਿੱਤਾ।

ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹਿਲੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ,
ਗਮ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

ਜਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਥੇਰਾ ਮਗਰ,
'ਬਿਦਰ' ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ।

ਠੇਕਾ ਛੇ ਵਜੇ

ਅੱਜ ਵੇਖ ਕੇ ਹਾਲਤ ਪੰਜਾਬ ਦੀ, ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਛੁੱਲਦਾ ਏ,
ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ ਇਹ ਹਵਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਝੱਖੜ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਝੁੱਲਦਾ ਏ।

ਯਾਦਾਂ ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ, ਅੱਜ ਵੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈਆਂ ਨੇ,
ਅਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ੀ ਹੋ ਗਏ ਆਂ, ਵਿਰ ਵੀ ਨਾ ਕਦੇ ਦਿਲ ਭੁੱਲਦਾ ਏ।

ਬਿਨਾਂ ਗੱਲੋਂ ਹੀ ਨਿੱਤ ਇੱਥੋ, ਕਿਉਂ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ,
ਸੱਚਾ ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਵਾਂਗ ਕੱਖਾਂ ਦੇ, ਹਰ ਪਲ ਇੱਥੇ ਰੁਲਦਾ ਏ।

ਕੌਣ ਸਮਝਾਏ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ, ਦੱਸੋ ਕੌਣ ਕਿਹੜੇ ਲਈ ਟੋਏ ਪੁੱਟਦੇ ਨੇ,
ਇਹ ਤਾਂ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਪਿਆ, ਆਪਣੇ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਦਾ ਏ।

ਪੜ੍ਹੇ -ਲਿਖੇ ਵਿਹਲੇ ਬੇ - ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਵੇਖੇ ਇੱਥੇ ਫਿਰਦੇ ਨੇ,
ਇੱਥੇ ਝੂਠਾ ਬੇਈਮਾਨ ਬੰਦਾ, ਦੇਖਿਆ ਹੀਰੇ ਦੇ ਭਾਅ ਤੁੱਲਦਾ ਏ।

ਤੁਸੀਂ ਸੌਚੋ ਜ਼ਰਾ ਸਾਰੇ , ਦੁੱਧ ਘਰ - ਘਰ ਵੇਚਣ ਜਾਂਦੇ ਨੇ,
ਪਰ ਨਸ਼ਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਬੰਦਾ, ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਖੁਦ ਤੁਰਦਾ ਏ।

ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਰਨ ਤੋਂ, ਲੈ ਕੇ ਆਖਿਰ ਤੱਕ,
ਨਿੱਤ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਖੂਨ ਵਿੱਚ , ਕਿਵੇਂ ਜ਼ਹਿਰ ਇਹ ਘੁੱਲਦਾ ਏ।

ਜਦ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਪਾਂ, ਆਪੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣਾ ਏ,
ਬਿਨ ਖਿਲ੍ਹਿਆ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਜੋ, ਦੱਸੋ ਕੀ ਕਸੂਰ ਉਸ ਛੁੱਲ ਦਾ ਏ।

ਦੱਸੋ ਹੋਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣਾਵੇ 'ਬਿਦਰ', ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ,
ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਸਕੂਲ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 9 ਵਜੇ ਪਰ ਠੇਕਾ ਛੇ ਵਜੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਏ।

ਠੋਕਰ ਖਾ

ਮੇਰੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਨੈਣਾਂ 'ਚੋਂ ਜਦ ਨੀਰ ਵਹਿ ਤੁਰਦਾ ਏ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਕਿਹਦੇ ਦਰ ਤੋਂ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਮੁੜਦਾ ਏ।

ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਇਆ ਦਿਲ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਦਾ ਹੀ ਨਾ ਲੈਂਦਾ ਏ,
ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੁੱਖੜੇ ਸਹਿਦਾ ਏ,
ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਮੈਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ ਇਹ ਜੁੜਦਾ ਏ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਕਿਹਦੇ ਦਰ ਤੋਂ, ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਮੁੜਦਾ ਏ।

ਹੁਣ ਰਿਸਦੇ ਰਹਿਦੇ ਫੱਟ ਹਰ ਵੇਲੇ, ਹੁੰਦਾ ਏ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਬੜਾ,
ਦੋਸ਼ ਕਿਹੜੂ ਦੇਈਏ ਦਿਲ, ਇਸੇ ਗੱਲਾਂ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਚੁੱਪ ਬੜਾ,
ਜੇਠ-ਹਾੜ੍ਹ ਨੂੰ ਦਿਨ ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ, ਖਬਰੇ ਏ ਕਿਉਂ ਠੁਰਦਾ ਏ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਕਿਹਦੇ ਦਰ ਤੋਂ, ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਮੁੜਦਾ ਏ।

ਗੈਰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ 'ਬਿਦਰ' ਉਹ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਦਰ ਹੋਣਾ ਏ,
ਸੱਜਣ ਹੀ ਦਿਲ ਤੋੜ ਦਿੰਦੇ ਬਸ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਰੋਣਾ ਏ,
ਇਹ ਬਣੇ ਰੇਤ ਦੇ ਪੁਤਲੇ ਵਾਗ੍ਨਾਂ, ਬਿਨ ਪਾਣੀ ਨਿੱਤ ਭੁਰਦਾ ਏ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਕਿਹਦੇ ਦਰ ਤੋਂ, ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਮੁੜਦਾ ਏ।

ਡਰ

ਹੁਣ ਸਦਾ ਹੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ,
ਕਿਤੇ ਇਹ ਸਾਬ ਮੇਰਾ ਛੱਡ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਨਾ ਦਰਦ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ,
ਕਿਤੇ ਦਰਦਾਂ ਨਾਲ ਸੀਨਾ ਫਟ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਸੁਲੁਗਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਕਿਤੇ ਉਹ ਅੱਗ ਹੁਣ ਲੱਗ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਵਕਤ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂ,
ਸੋਚਾਂ ਕਿਤੇ ਵਕਤ ਹੱਥਾਂ ਲੰਘ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਡਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ,
ਕਿਤੇ ਵਕਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਂ ਡੰਗ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਜਿਸ ਕਾਫਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਣ ਰਲਿਆ ਹਾਂ,
ਕਿਤੇ ਕਾਫਲਾ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾਹ ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੈ ਉਧਾਰੇ,
ਕਿਤੇ ਆਣ ਉਹ ਸਾਹ ਮੈਥੋਂ ਮੰਗ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਹੁਣ ਸਦਾ ਹੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ,
ਕਿਤੇ 'ਬਿੰਦਰ' ਸਾਬ ਮੇਰਾ ਛੱਡ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਤੜ.ਫ

ਸਾਬ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਵਰਗਾ,
ਜਿਹੜੇ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਦਰਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਅੱਖੀਆਂ ਵਰਗਾ,
ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਰੋਵੇ ਤਾਂ ਨੈਣ ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਹੋਵੇ ਸਦਾ ਕਾਗਜ਼ ਵਰਗੀ,
ਕਲਮ ਰੋਏ ਜਦ ਲਿਖ ਦਰਦ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਪਿਆਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਚੰਨ-ਚਕੋਰ ਵਰਗਾ,
ਜਿਹੜੇ ਦੂਰੋਂ ਵੇਖ-ਵੇਖ ਵਕਤ ਲੰਘਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਜਲਣ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਵਰਗੀ,
ਮੁੜ-ਮੁੜ ਆਣ ਜੋ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਤੜਫ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਜਿਸਮ ਰੂਹ ਵਰਗੀ,
ਅਲੱਗ ਹੋਣ 'ਤੇ ਭੁੱਬਾਂ ਮਾਰ ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਸੱਚਾ ਸਾਬੀ ਨਹੀਂਓ ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਵਰਗਾ,
ਤਾਹੀਂਓ 'ਬਿਦਰ' ਹੁਰੀਂ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨੋ।

ਤੇਰੇ ਦਰੋਂ

ਬੜਾ ਕੀਤਾ ਸਬਰ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਹੁਣ ਕੱਚੇ ਵਾਗ੍ਨੀ ਭੁਰ ਚੱਲੇ ਆਂ,
ਅਸੀਂ ਭਰੇ-ਭਰਾਏ ਆਪਣੇ ਨੈਣ ਲੈ ਕੇ ਤੇਰੇ ਦਰੋਂ ਤੁਰ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਅਸੀਂ ਦੂਰੋਂ ਚਮਕ ਦੇਖਕੇ ਬੜੀ ਆਸ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਉਹਦੇ ਵੱਲ,
ਆ ਕੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੌਲ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਪਿਆਸੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਐਵੇਂ ਸੁਮੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਮਹਿਲ ਅਸੀਂ ਆਸਾਂ ਦੇ,
ਦੇਖ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ਨਾਲ ਰੇਤ ਵਾਗ੍ਨੀ ਅਸੀਂ ਰੁੜ੍ਹ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਠੋਕਰ ਮਾਰਕੇ ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਤੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਤੋੜਿਆ,
ਟੁੱਟਿਆ ਨਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਜਗਾ ਤੋਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਵਾਪਿਸ,
ਬਣਕੇ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਉਹਨਾਂ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਟੁਰ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੇਕਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਖੰਡਰ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈ,
ਬਿਨਾਂ ਹਵਾ ਤੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੇਖ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਭੁਰ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਐਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਤਜ਼ਾਰ ਤੇਰਾ,
ਹੁਣ ਬਣਕੇ ਧੂੜ ਤੇਰੇ ਰਾਹਾਂ ਦੀ ਅੰਬਰ ਵੱਲ ਉੱਡ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਸੀ ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਹਾਂ ‘ਬਿੰਦਰ’,
ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਬਥਰੇ ਆਉਣਾ ਕਿ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਜਹਾਨੋਂ ਤੁਰ ਚੱਲੇ ਆਂ।

ਤੇਰੇ ਮੁਰੀਦ

ਅਸੀਂ ਵੀ ਸੱਜਣਾਂ ਦਿਲੋਂ ਤੇਰੇ ਮੁਰੀਦ ਸੀ,
ਬੇਸ਼ਕ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕਰੀਬ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਰਹੇ ਆਪਣਾ,
ਪਰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਰਕੀਬ ਸੀ।

ਬਹਾਰ ਹੱਥਾਂ ਲੁੱਟਕੇ ਪੱਤਝੜ ਵਾਂਗ੍ਰੰਹੀ ਹੋ ਗਏ,
ਹਉਂਕੇ ਭਰਦੇ ਖਬਰੇ ਇਹੋ ਸਾਡਾ ਨਸੀਬ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦਿਲਾਂ 'ਚੋਂ ਢੂਗੀ ਰਹੇ ਨੇੜੇ ਕਰਦੇ,
ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਟੁੱਟ-ਟੁੱਟ ਕੇ ਜੁੜੀ ਜਰੀਬ ਸੀ।

ਦਰ-ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਡਰਿਆਦ ਕਰਦੇ,
ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੱਸੀ ਤਰਕੀਬ ਸੀ।

ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਠੱਗਿਆ,
ਕਹਿਣ ਵਿਛੜੇ ਮਿਲਾਵੇ ਜੋ ਇਹ ਉਹ ਤਬੀਤ ਸੀ।

ਵਿਛੌੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੜਫੜਦੇ ਰਹਿਣਾ,
ਆਖਿਰ ਇਹੋ ਹੀ ਸਾਡਾ 'ਬਿਦਰ' ਨਸੀਬ ਸੀ।

ਤਕਦੀਰ

ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੋਸਣਾ,
ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ।

ਲੱਖ ਸਲਾਹਾਂ ਦਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਬੀਰਬਲ,
ਬਿਨਾਂ ਰਾਜੇ ਹੁੰਦਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ਨਹੀਂ।

ਬਹਿਸ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਟ-ਕਚਹਿਰੀਆਂ ਵਿੱਚ,
ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਂ ਜੋ ਉਹਦੇ ਵਰਗੀ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ।

ਝੂਠੇ ਯਾਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਹਾਨ ਉੱਤੇ,
ਕਦੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੱਚਾ ਰਕੀਬ ਨਹੀਂ।

ਅੱਜ-ਕੱਲ ਤਾਂ ਡਕੀਰ ਬਹੁਤ ਇੱਥੇ ਬਣੇ ਫਿਰਦੇ,
ਪਰ ਡਕੀਰੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੁੰਦੀ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਕੁਦਰਤ ਜੋ - ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੀ,
ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਗੱਲ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ।

ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਦਾ ਅਮੀਰ ਬੰਦਾ,
ਦੌਲਤਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ।

ਛੱਡ ਜਾਣ ਜਦੋਂ ਸੱਜਣ ਬੇਲੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਾਰੇ,
ਉਹਦੇ ਵਰਗਾ 'ਬਿਦਰ' ਕੋਈ ਜੱਗ 'ਤੇ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ।

ਤਨ ਦੀਆਂ ਚੋਟਾਂ

ਬੜੀਆਂ ਹੀ ਚੋਟਾਂ ਸਹਿਕੇ ਤਨ ਆਪਣੇ 'ਤੇ,
ਸੋਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਦਾ।

ਪੱਗ, ਦਾਹੜਾ, ਕੜਾ ਜਿਸਦੇ ਹੋਣ ਦਿਸਦੇ,
ਉਹ ਸੀਰਤ ਤੋਂ ਹੈ ਸਰਦਾਰ ਬਣਦਾ।

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਹੋਣ ਸਿਫਤਾਂ
ਬੜਾ ਅੰਖਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕਿਰਦਾਰ ਬਣਦਾ।

ਬਿਨਾਂ ਮਤਲਬ ਤੋਂ ਜੋ ਆਣ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਵੇ,
ਸਮਾਂ ਆਏ ਉਹਦਾ ਵੰਡਾਉਣਾ ਭਾਰ ਬਣਦਾ।

ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜਕੇ ਵੀ ਜੋ ਸਭ ਸਹਿਣ ਕਰੇ,
ਉਹੀ ਹਥਿਆਰ ਹੈ ਤੇਜ਼ ਧਾਰ ਬਣਦਾ।

ਬਿਨਾਂ ਕਹੇ ਜੋ ਸਮਝੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ,
ਉਹਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਸੱਚਾ ਯਾਰ ਬਣਦਾ।

ਰਾਜਾ-ਰੰਕ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਫਕੀਰ-ਗਰੀਬ ਹੋਵੇ,
ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਚਹੁੰ ਕੰਧਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਰ ਬਣਦਾ।

ਉਮਰ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਲੱਭਦਿਆਂ 'ਬਿੰਦਰ',
ਸੱਚੀ ਰੂਹ ਦਾ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਦਿਲਦਾਰ ਬਣਦਾ।

ਦਸਤੂਰ

ਕੀ ਏ ਦਸਤੂਰ ਇਸ ਜਾਲਿਮ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ,
ਜੋ ਮੇਰੀ ਜਗਾ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆਇਆ ਏ।

ਹੱਸਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਲੋਕੀਂ ਹੋਰ ਹਸਾਊਂਦੇ,
ਪਰ ਰੌਂਦੇ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਕਿਸੇ ਹਸਾਇਆ ਏ।

ਵੇਖੋ ਜਾਤਾਂ - ਪਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਵੰਡੀਆਂ,
ਇਹਨਾਂ ਚੱਕਰ ਬੜਾ ਖੂਬ ਰਚਾਇਆ ਏ।

ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਟੁੱਟਿਆ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ,
ਜਿਹੜਾ ਚੱਕਰਵਿਉ ਇਹਨਾਂ ਰਲ੍ਹ ਬਣਾਇਆ ਏ।

ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾਂ ਦਸਤੂਰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮਝਾਂ,
ਵੇਖ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਬੜਾ ਹੀ ਘਬਰਾਇਆ ਏ।

ਵੇਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਪੈਰ - ਪੈਰ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ,
ਅੱਜ ਗਿਰਗਟ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੰਗ ਵਟਾਇਆ ਏ।

ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ,
ਬਸ ਪੈਸੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿੱਭਦੇ ਨੋ।

ਪਰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ 'ਬਿੰਦਰ',
ਜਦੋਂ ਤੋੜ ਪੱਤੇ ਵਾਗੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸੁੱਟਦੇ ਨੋ।

ਦਰਦ

ਐਵੇਂ ਸੱਜਣਾਂ ਛੇਡਿਆ ਨਾ ਕਰ ਤੂੰ ਬਹੁਤਾ ਸਾਨੂੰ,
ਅਸੀਂ ਗਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰੋ-ਅੰਦਰੀ ਭਰੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਸਾਬੋਂ ਪੁੱਛ ਨਾ ਹਾਲ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦਾਂ ਦਾ,
ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਦਰਦ ਜਰੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਬਸ ਤੁਰੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਜਿਹੀ ਬਣਕੇ,
ਅਸੀਂ ਉਂਝ ਤਾਂ ਰੂਹੋਂ ਕਦੋਂ ਦੇ ਹੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਬੇਸ਼ਕ ਸਾਡੇ ਜਿਉਣ ਦੀ ਆਸ ਟੁੱਟ ਗਈ ਕਦੋਂ ਦੀ,
ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਮੂਹਰੇ ਹਿੱਕ ਤਾਣ ਅਜੇ ਵੀ ਅੜੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਡੰਗਿਆ ਕਰ ਬੇਵਡਾਈ, ਵਫ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ,
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨੇ ਦੱਸ ਸਾਨੂੰ ਤਾਰਨਾ ਕੀ ਏਂ,
ਅਸੀਂ ਤੇਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਸਦਕਾ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਯਾਰਾਂ ਤਪ-ਤਪ ਕੇ,
ਅਸੀਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਹੀ ਲਾਸ਼ ਜਿਹੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਸੁਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਸਦਾ ਰਹੇ ਛੁੱਬਦੇ,
ਅਸੀਂ ਨੈਣੋਂ ਵਹਿਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤਰੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਹੁਣ ਦੱਸ ਭਲਾ ਕਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ ਸਾਨੂੰ,
ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਹੁਣ ਰਹਿਮ ਕਰਕੇ 'ਬਿੰਦਰ' ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੋ,
ਅਸੀਂ ਮਸਾਂ-ਮਸਾਂ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਂ।

ਦਾਜ

ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਚਲਾਈ ਇਸ ਦਾਜ ਚੰਦਰੇ ਦੀ ਗੀਤ ਨੂੰ,
ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਗਨਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਨੂੰ।

ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇ ਜੋ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬੰਧਨ,
ਤੌੜ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ।

ਕੁੱਝ ਕੁ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਮੀਰ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ ਹੈ ਮਰ ਚੁੱਕਾ,
ਮਾਲਕ ਹੀ ਭਰੇ ਲੋਭੀਆਂ ਦੀ ਚੰਦਰੀ ਇਸ ਨੀਤ ਨੂੰ।

ਆਓ ਸਾਰੇ ਮਿਲਕੇ ਆਪਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਈਏ,
ਇਹ ਝੂਠੀ ਹਾਰ ਤੇ ਇਹ ਝੂਠੀ ਜੱਗ ਦੀ ਜੀਤ ਨੂੰ।

ਹਰ ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਜ਼ਰਾ ਇਹ ਸੋਚਕੇ ਤਾਂ ਦੇਖੋ,
ਆਪਣੇ ਗੁਜਰੇ ਹੋਏ ਵੱਡ-ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ।

ਰਲੁ ਮਿਲਕੇ ਆਪਾਂ ਇਸ ਕੋਹੜ ਨੂੰ ਢੂਰ ਕਰੀਏ,
ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੀਜੀਏ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਉਸ ਬੀਜ ਨੂੰ।

ਬੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਉਹ ਬੋਲ ਗੁੰਮਣ,
ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਉਸ ਗੀਤ ਨੂੰ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤਰਸਦੇ ‘ਬਿੰਦਰ’ ਕੋਈ ਕਦੇ ਨਾ ਮਰੋ,
ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮੀਤ ਨੂੰ।

ਦਾਗ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਚਾਹੁਣਾ ਸੀ,
ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਬ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦੇ ਰੱਖਿਆ,
ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਦਾਗ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਲਾਉਣਾ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਇਆ ਕਿਉਂ ਸੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੋਹ ਇੰਨਾ,
ਜੇ ਤੌੜ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਦਿਲੋਂ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣਾ ਸੀ।

ਸੋਚਾਂ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ,
ਕਿਉਂ ਇੰਨੀ ਬੇਰੁੱਖੀ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਤੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣਾ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਸ - ਹੱਸਕੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤੇ,
ਹੰਝੂ ਦੇ ਕੇ ਸਾਡੇ ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਹੱਥ ਛੁਡਾਉਣਾ ਸੀ।

ਇਝ ਸੀ ਬਾਲਕੇ ਅਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਿਵੇ ਸੇਕਣੇ ਤੂੰ,
ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਖੁਆਬਾਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਮਹਿਲ ਸਜਾਉਣਾ ਸੀ।

ਜੇ ਤੇਰੇ ਦਿਲ 'ਚ ਡਰ ਸੀ ਇਸ ਜਾਲਿਮ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ,
ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਅਗਾਂਹ ਵਧਾਉਣਾ ਸੀ।

ਮਾਰਬਲ ਵਾਂਗ ਮਨ ਸਦਾ ਹੀ ਤਪਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਮੇਰਾ,
ਕਿਉਂ ਮੱਛੀ ਵਾਗੂੰ ਬਿਨ ਪਾਣੀ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਤੜ੍ਹਾਉਣਾ ਸੀ।

ਬਹਾਰ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਜ਼ਖਮ ਮੁੜ ਤੋਂ ਹਰੇ ਕਰਦੀ,
ਇਹਨਾਂ ਬਹਾਰਾਂ ਵੀ ਸਾਡਾ ਸੁੱਤਾ ਦਰਦ ਜਗਾਉਣਾ ਸੀ।

'ਬਿਦਰ' ਟੁੱਟ - ਟੁੱਟਕੇ ਹਰ ਵਾਰੀ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਜੁੜਦਾ,
ਤੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੇ ਹੀ ਆਬਿਰ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਉਣਾ ਸੀ।

ਦਰਪਣ

ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹਾਂ ਦਰਪਣ ਗੱਲ ਸੱਚੀ-ਸੱਚੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ,
ਜਦ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਮੂਹਰੇ ਹੱਸਦਾ ਮੈਂ ਵੀ ਉਹਦੇ ਵਾਗੂੰ ਹੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਤ ਛੁਪਾਕੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ,
ਤਾਹੀਂਓਂ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਆਪਣਾ ਕਦੀ ਵੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂਓਂ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ,
ਪਰ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੂਹਰੇ ਸਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।

ਆਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਸੋਚ ਕੇ ਲੋਕ ਮੈਥਾਂ ਜਦੋਂ ਨੇ ਪਰੇ ਹੁੰਦੇ,
ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੱਚੀ ਮੌਤ ਵਾਗੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਨੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਜਿਹਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਣ-ਦੇਖਿਆ ਕਰ ਸਭ ਹੀ ਛੱਡਕੇ ਤੁਰ ਜਾਂਦੇ,
ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲਦਾਰ ਉਹ ਬੂਟਾ ਮੈਂ ਰੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਉੰਗਲ ਹੁੰਦੀ ਸਦਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ‘ਬਿਦਰ’ ਦੇ ਵੱਲ,
ਬਾਕੀ ਉੰਗਲਾਂ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਨੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਤਾਅਨਾ ਨਾ ਕੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹਾਂ ਦਰਪਣ ਗੱਲ ਸੱਚੀ-ਸੱਚੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ,
ਜਦ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਮੂਹਰੇ ਹੱਸਦਾ ਮੈਂ ਵੀ ਉਹਦੇ ਵਾਗੂੰ ਹੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਦੁਸ਼ਮਣ

ਮੈਨੂੰ ਮਾਣ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬਣੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ 'ਤੇ,
ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਸਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਪਰ ਕੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਉਹਨਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ,
ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਕੁੱਝ ਕੁ ਲੋਕੀਂ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ,
ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਸਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਪਰ ਕੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ,
ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦਬਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਕਈਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਜਣ ਦੀ ਥਾਂ ਰੱਖਿਆ,
ਕੀ ਕਰਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਿਵਾ ਜਲਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਬੈਠੇ ਨੇ ਜੋ ਇੱਥੇ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਕੇ,
ਅਸਲ ਆਪਣੀ ਉਹ ਪਹਿਚਾਣ ਗਵਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਕਈਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਹੀ ਵਿਸਾਰ ਦਿੱਤਾ,
ਪਰ ਕਈ ਮੈਨੂੰ ਬੇਗਾਨੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਬਣਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਪਤਾ ਜਦ ਆਉਣੀ ਮੌਤ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਵਿਛੜ ਜਾਣਾ,
ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਉਂ ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਘਬਰਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੈ ਗਏ ਨੇ ਹੁਣ ਵਿਛੋੜੇ ਉਮਰ ਭਰਦੇ,
ਫਿਰ ਮਿਲ ਜਾਣਾ 'ਬਿੰਦਰ' ਦਿਲ ਸਮਝਾਈ ਬੈਠੇ ਨੋ।

ਦਿਲਦਾਰ

ਸਦਾ ਮੈਂ ਉੱਡਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਫੜਦਾ ਰਿਹਾ,
ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ ਗਮ ਆਪਣੇ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਮੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਲਈ,
ਮੈਂ ਜਾਹ-ਜਾਹ ਪਲਕਾਂ ਦੀ ਸਰਹੱਦੇ ਖੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਖਬਰੇ ਕਿਉਂ ਬਦਨਸੀਬ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ,
ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਰਾਂ ਦੇ ਹਰ ਵਕਤ ਲੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਸੂਰਜ ਛੁੱਥਣ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵੀ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ,
ਲੋਅ ਹੋਣ ਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਾੜ ਲੈ ਚੜ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ।

ਮੈਂ ਬੜੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਲੈ ਕੇ ਸੀ ਬਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ,
ਹਰ ਵਾਰ ਨਾਲ ਝੱਖੜਾਂ ਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਝੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਆਪਣੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਆਸਾਂ ਦਾ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ,
ਕਦੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਕਦੇ ਰੇਤ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਫੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਬੜੀ ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੱਸਣੇ ਦੀ,
ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਵੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਕਈ-ਕਈ ਵਾਰ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੀ ਪੀੜ ਲਿਖੀ,
ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਅਂਗਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਸੜਦਾ ਰਿਹਾ।

ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਰਹੇ 'ਬਿੰਦਰ' ਉਹ ਦਿਲਦਾਰ ਮੇਰਾ,
ਜਿਹਦੀ ਖਾਤਿਰ ਮੈਂ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਹਰ ਦੁੱਖ ਜਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਧੀਆਂ

ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੇ ਸਦਾ ਹੀ ਦਰਦ ਵੰਡਾਉਣ ਧੀਆਂ,
ਜਾਇਦਾਦ ਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੱਕ ਜਤਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਇਕੱਲੇ ਪੁੱਤ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚੱਲਦੀ,
ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਚ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਸਿਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਉੱਚੀ ਕੋਈ ਬੋਲ ਬੋਲਣ,
ਘਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਾਂਗ ਸਜਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਉਸ ਦਾਤੇ ਨੇ ਜਿੰਨੀ ਕੁ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਜਿੰਦਰੀ,
ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹਰ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਜਿਹਦੇ ਲੜ ਲਾ ਕੇ ਮਾਪੇ ਧੀ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿੰਦੇ,
ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾ ਕੇ ਦਿਲੋਂ ਵਸਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਉਹਨੂੰ ਰੱਬ ਦਾ ਹੈ ਕਹਿਣ ਭਾਣਾ,
ਮੁਸੀਬਤ ਵੇਲੇ ਕਦੇ ਨਾ ਇਹ ਘਬਰਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਮਾਧਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਦੂਜੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਵੱਸਣਾ,
ਦੂਜੇ ਘਰ ਵੀ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕੀ ਚਾਹੁਣ ਧੀਆਂ।

ਲੋਕੀਂ ਕਹਿਦੇ ਪੁੱਤ ਮਾਲਿਕ ਹੁੰਦਾ ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ,
ਦੋ ਘਰਾਂ ਦੀ ਮਾਲਿਕ 'ਬਿੰਦਰ' ਅਖਵਾਉਣ ਧੀਆਂ।

ਧੜਕਣ

ਬੜੇ ਚਿਰਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅੱਜ ਆਈ,
ਸੱਜਣਾਂ ਸਾਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹੱਸਣੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼।

ਬਿਨ ਹਾਸੇ ਤੇਰੇ ਸਾਨੂੰ ਇਝ ਲੱਗਦਾ,
ਜਿਵੇਂ ਰੁੱਸ ਗਏ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਜ਼।

ਸਾਜ਼ਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਅਧੂਰਾ ਲੱਗਦਾ,
ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਰਾਗਾ।

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਰਾਂ ਦੇ ਉੱਜੜ ਗਏ,
ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਪੱਤਝੜ੍ਹ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗਾ।

ਦੋ ਜਿਸਮ ਤੇ ਧੜਕਣ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦੀ,
ਹਰ ਜਨਮ 'ਚ ਆਪਣਾ ਹੈ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸਾਬ।

ਹੋਰ ਕੀ ਅਸੀਂ ਲੈਣਾ ਉਸ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ,
ਤੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਹੈ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਦਾ ਤਾਜ਼।

ਹਰ ਵਕਤ ਚਿਹਰਾ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਖਿਲ੍ਹਿਆ,
ਦਿਲੋਂ ਇਹੋ ਹੀ ਰੱਬ ਅੱਗੇ ਹੈ ਅਰਦਾਸ।

‘ਬਿੰਦਰ’ ਕਦੇ ਵੀ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਵੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ,
ਸਾਡੇ ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤੇਰਾ ਵਾਸ।

ਪੰਜਾਬੀ

ਤੁਸੀਂ ਵਾਰਿਸ ਹੋ ਉਸ ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਦੇ,
ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਉਹਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਦੱਬੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਗਏ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਉਹਨਾਂ ਰਾਹਾਂ ਦੇ,
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੀ ਬਿਨਾਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਭੱਜੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਦੇਖੋ ਦੇਖੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵੱਲ,
ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਹੀ ਜ਼ਹਿਰ ਚੱਬੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਜਿਸ ਛੱਲਵਾੜੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਣਾ ਸੀ ਪਾਣੀ,
ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵੱਢੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਜਿਸਦਾ,
ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਰੱਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਝ੍ਹਾਂ 'ਤੇ,
ਕਿਉਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਨੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ ਛੱਡੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਝੂਠੀ ਚਮਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ,
ਐਵੇਂ ਕਿਉਂ ਫਿੱਕੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਫੱਬੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ 'ਤੇ ਵਿਰਸੇ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ,
'ਬਿਦਰ' ਕਿਹੜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਜਾਂਦੇ ਓ।

ਪ੍ਰਦੇਸੀ

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਸਾਕੇ ਰੱਖੋ ਸਦਾ ਕੱਚੇ ਟਾਰੇ ਨੇ,
ਪੈਂਦੀਆਂ ਬਰਫਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਤਨ ਠਾਰੇ ਨੋ।

ਅੱਜ ਜਦ ਇਹ ਕੱਚੇ ਘਰ ਢਾਹ ਕੇ ਉਹਨਾਂ,
ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਪੱਕੇ ਮਹਿਲ ਉਸਾਰੇ ਨੋ।

ਕਈ ਚਾਅ ਦਿਲ ਦੇ ਦਿਲ 'ਚ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤੇ,
ਤੇ ਕਈ ਸ਼ੌਕ ਦਿਲ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਰੇ ਨੋ।

ਕਈ - ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਦਿਨ ਦੇਖਿਆ,
ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣੇ ਇਹਨਾਂ ਤਾਰੇ ਨੋ।

ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਛੜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ,
ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਨੋ।

ਸੁੱਖ-ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੋਣੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਕ ਕਦੇ,
ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਗੱਲੋਂ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਹਾਰੇ ਨੋ।

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨੇ ਕੁੱਝ ਕੁ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ,
ਇਹ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾੜੇ ਨੋ।

ਕੱਚਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਪੱਕੇ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂਓ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ,
'ਬਿਚਰ' ਕਈ-ਕਈ ਸਾਲ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਨੋ।

ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ

ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ,
ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਗਲ ਟੱਲੀਆਂ ਖੜਕਣ ਵਗਦੇ ਖੂਹ ਦੇ ਚਲ੍ਹੇ 'ਚ ਨਾਹਵਾਂ।

ਦੇਖਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਰੀਆਂ-ਭਰੀਆਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਲਾਂ,
ਮੌਢੇ ਰੱਖ ਕਹੀ ਵੱਟਾਂ ਤੇ ਘੁੰਮਾਂ ਨਾਲੇ ਮਾਣਕ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਗਾਵਾਂ।

ਮਾਘ ਮਹੀਨੇ ਢਲਦਾ ਹੋਵੇ ਸਰਜ ਤੇ ਮੱਠੀ-ਮੱਠੀ ਜਿਹੀ ਠੰਡ ਹੋਵੇ,
ਰਿੱਝਦੀ ਹੋਵੇ ਤੌੜੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਸਾਗ ਨਾਲ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵਾਂ।

ਹੋਵੇ ਰਾਤ ਚਾਨਣੀ ਤੇ ਸਭ ਬੇਲੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਖੇਡਣ ਲੁੱਕਣ ਮਚਾਈ,
ਪੈਰ ਹੋਵਣ ਨੰਗੇ ਤੇ ਫਿਰ ਓਹੀ ਮੈਂ ਫਾਟਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ਪਾਵਾਂ।

ਫਿਰ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠਾਂ ਸੰਘਣੇ ਉਹਨਾਂ ਦਰਖੱਤਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਥੱਲੇ,
ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹੋਣ ਜਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਰਾਹਾਂ।

ਆਵੇ ਕੋਈ ਹਵਾ ਦਾ ਬੁੱਲਾ ਤੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਕ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲਬਰ ਦੀ,
ਉੱਡਦੇ ਜਾਂਦੇ ਕੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫੜ-ਫੜ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਹਿੱਕ ਨਾਲ ਲਾਵਾਂ।

ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉੱਥੋਂ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਲੱਭਣ ਲੱਗਾ,
ਰੱਬ ਵਰਗੇ ਯਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮੈਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਛਾਵਾਂ।

'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ' ਵਾਲਿਆ ਸਭ ਕੁੱਝ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਜੱਗ ਉੱਤੇ,
ਵਿਛੜ ਜਾਣ ਜਦ ਨਹੀਓ ਮਿਲਦੀਆਂ 'ਬਿਦਰ' ਰੱਬ ਵਰਗੀਆਂ ਮਾਵਾਂ।

ਹੋਇਆ ਤੜਕਾ ਤਦ ਅਲਾਗਮ ਵੱਜਾ ਸੁਪਨਾ ਟੁੱਟਿਆ ਤੇ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੀ,
ਓਹੀ ਭੱਜ-ਦੰੜ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਰਫ ਪੈਂਦੀ ਤੇ ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਕੰਮ 'ਤੇ ਆਵਾਂ।

ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ,
ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਗਲ ਟੱਲੀਆਂ ਖੜਕਣ ਵਗਦੇ ਖੂਹ ਦੇ ਚਲ੍ਹੇ 'ਚ ਨਾਹਵਾਂ।

ਪੰਘ

(ਸਵਾਲ)

ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਕੱਲਾ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੈਰ ਕਰਦਾ ਸੀ,
ਲੰਮੇ-ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈ ਠੰਡੀ-ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਛਿੱਡ ਆਪਣਾ ਭਰਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਪਤਾ ਨੀ ਕਿੱਥੋਂ ਸਿੱਲੀ-ਸਿੱਲੀ ਜਿਹੀ ਪੌਣ ਮੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਤੱਕ ਆ ਗਈ,
ਖਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਰੂਹ ਮੇਰੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਲ ਵਿੱਚ ਮੁਰਸ਼ਾ ਗਈ।

ਜਦ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਕੇ ਦੇਖਿਆ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ ਰੁੱਖ ਕੋਲ ਬਹਿਣ ਲੱਗੀ,
ਕੁੱਝ-ਕੁੱਝ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਕੀ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ।

ਮਾਂ ਮੇਰੀਏ ਕਿਉਂ ਆਪਣੇ ਹੰਡੂਆਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਤੂੰ ਇਸ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਪਾਉਨੀ ਏ,
ਦੁੱਖ ਖੋਲੁਕੇ ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ ਮਾਏ ਜੋ ਤੂੰ ਦੁੱਖ ਇਸ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਰੋ-ਰੋ ਸੁਣਾਉਨੀ ਏ।

ਜਵਾਬ

ਦੁੱਖ ਇੱਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੱਸਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਏ,
ਬੜਾ ਕੁੱਝ ਸਹਿ ਦੇਖ ਲਿਆ ਮੈਂ ਸਭ ਦਿਲ ਪੱਥਰ ਕਰ ਜ਼ਰਿਆ ਏ।

ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਰਲਕੇ ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੂਟੇ ਨਾਲ ਪੀੰਘ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ,
ਨਿਬੇੜ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ-ਕਾਰ ਸਾਰੇ ਪੀੰਘ ਅੰਬਰਾਂ ਤਾਈਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ।

ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਾ ਕਦ ਗੁੱਡੀਆਂ-ਪਟੋਲੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ,
ਬਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਰੌਲਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਪੁੱਤ ਖਬਰੇ ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਗੀਤ ਗਏ।

ਐਵੇਂ ਨਿੱਕੀਆਂ - ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਤ ਮੈਂ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾ ਲਈਆਂ,
ਤੇਰੀ ਇਸ ਬੁੱਢੜੀ ਮਾਈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਸ ਯਾਦਾਂ ਹੀ ਖਾ ਗਈਆਂ।

ਅੱਜ ਵੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਅੱਖ ਚੰਦਰੀ ਭਰ - ਭਰ ਵਹਿੰਦੀ ਏ,
ਤੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ ਪੁੱਤ ਇਹ ਮਾਂ ਤੇਰੀ ਕਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦੀ ਏ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਫਰਤ ਭਰੀ ਫਿਰਦੇ ਆ,
ਬਸ ਇਸੇ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਤ ਮਾਂ ਤੇਰੀ ਦੇ ਨੈਣੋਂ ਹੰਝੂ ਕਿਰਦੇ ਆ।

ਇੱਥੇ ਜਿਹੜਾ ਛਾਵੇਂ ਬਹਿੰਦਾ ਉਹੀ ਉਸ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਵੱਚਦਾ ਏ,
ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਗਿਲਾ ਕੀ ਪੁੱਤਰਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸਾਥ ਛੱਡਦਾ ਏ।

ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਚੰਦਰੇ ਦਿਲ 'ਚੋਂ ਬੜੇ ਉਬਾਲੇ ਉੱਠਦੇ ਨੇ,
ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਗੈਰ 'ਬਿੰਦਰ' ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲੁੱਠਦੇ ਨੇ।

ਬਾਪੂ

ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ,
ਤਰਸਦਾ ਰਿਹਾ ਨਿੱਕੀ ਉਮਰੇ ਕਦੇ ਵੀ ਹੱਥ ਨਾ ਫੜਿਆ।

ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ,
ਨਾ ਮੈਂ ਉੱਗਲ ਫੜ ਤੁਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾ ਹੀ ਘਨੇੜੇ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਨਾ ਹੀ ਕਦੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੀ ਡਾਟ ਪਈ,
ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਭੱਜ ਕੇ ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਵਿੱਚ ਵੜਿਆ।

ਚੱਪ-ਚਾਪ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚਪਨ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਬੀਤ ਗਈ,
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਿੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਤਿਰ ਬਾਪੂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਲੜਿਆ।

ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਗੀਝ ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸੀ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ,
ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਅਰਮਾਨ ਸੀ ਸਾਡਿਆ।

ਫਿਰ ਪਰਖ ਹੋਈ ਉਸ ਵਕਤ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੇ ਪਰਾਏ ਦੀ,
ਜਦ ਸਾਕ-ਸਬੰਧੀ ਵੀ ਕੋਈ ਆਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖੜਿਆ।

ਸ਼ਗੀਕ ਸਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਨਾ ਦੇਖ ਛਾਇਆ ਸਾਡੇ ਬਾਪੂ ਦਾ,
ਸਾਡੇ ਹੀ ਹੱਕ ਦੇਣ ਤੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਆਣ ਕੇ ਮੂਹਰੇ ਅੜਿਆ।

ਰੱਬ ਫਿਰ ਵੀ 'ਬਿੰਦਰ' ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੌਹਰਤ ਹੈ ਬਖਸ਼ ਦਿੰਦਾ,
ਭਾਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਨਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਉਹਦੇ ਸਿਰ ਹੋਵੇ ਮੜਿਆ।

ਬਿਰਹੋਂ

ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਮੁੜ ਸਜਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਖੁਆਬਾਂ ਨੂੰ,
ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਗੀਤ ਲਿਖਕੇ ਛੇੜਾਂ ਜਦ ਮੈਂ ਸਾਜਾਂ ਨੂੰ।

ਉਦੋਂ ਸਾਜ ਵੀ ਅੰਦਰੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ਨੇ,
ਤੇ ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਨੇ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰਾਗਾਂ ਨੂੰ।

ਸਦਾ ਹੀ ਤਨਹਾਈਆਂ ਦੇ ਸੱਪ ਮੈਨੂੰ ਡੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ,
ਕਿਵੇਂ ਸਹਿਣ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਚੱਲਦੇ ਸਾਹਾਂ ਜਿਹੇ ਨਾਗਾਂ ਨੂੰ।

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਿਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੇਖ ਲਿਆ,
ਮਿਟਾ ਸਕਿਆ ਨਾ ਸੱਜਣਾਂ ਜੋ ਲਾਏ ਉਹਨਾਂ ਦਾਗਾਂ ਨੂੰ।

ਲੁੱਟੀ ਏ ਬਹਾਰ ਜਿਸਦੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਮੂਹਰੇ,
ਕਿਵੇਂ ਹੌਸਲਾ ਦੇਵਾਂ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਜੜੇ ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ।

ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਪਾਉਣੇ ਨੇ ਵੈਣ ਸਾਡੇ,
ਕੋਲ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ।

ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ‘ਬਿਦਰ’ ਕਈ ਗੁਣਾਂ ਉਹ ਸਿੱਟੀ ਚੰਗੀ,
ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿੱਤ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹੇ ਪੰਜ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ।

ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਮੁੜ ਸਜਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਖੁਆਬਾਂ ਨੂੰ,
ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਗੀਤ ਲਿਖਕੇ ਛੇੜਾਂ ਜਦ ਮੈਂ ਸਾਜਾਂ ਨੂੰ।

ਬੀਤਿਆ ਵੇਲਾ

ਅੱਜ ਵੀ ਸੋਚਕੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਭਰ ਆਉਂਦਾ ਏ,
ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਬੀਤਿਆ ਵਕਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਏ।

ਕਿਸ-ਕਿਸ ਨੇ ਠੋਕਰ ਮਾਰੀ ਤੇ ਕਿਸ ਗਲੇ ਲਾਇਆ,
ਸਭ ਕੁੱਝ ਸਾਫ਼ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਮੂਹਰੇ ਆਉਂਦਾ ਏ।

ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿਨ ਕੱਟੇ ਸੀ,
ਅੱਜ ਵੀ ਨਾ ਉਹ ਦਿਨ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾਉਂਦਾ ਏ।

ਆਪਣੇ ਬੇਗਾਨੇ ਦੀ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਰਖ ਹੋਈ,
ਬਸ ਇਹੋ ਹੀ ਵਕਤ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਏ।

ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਸੀ ਉਦੋਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਸਾਰੇ,
ਉਹ ਵੇਲਾ ਅੱਜ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਸਤਾਉਂਦਾ ਏ।

ਕੀਹਨੇ ਧੁੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਸਾਨੂੰ ਗੂੜੀ ਛਾਂ ਕੀਤੀ,
ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਫੜ ਕੋਲ ਬਿਠਾਉਂਦਾ ਏ।

ਗਹਿਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਸੀ ਵੇਖਦੇ ਸਾਰੇ,
ਤੇ ਕੋਈ ਘੂਰ-ਘੂਰ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਂਦਾ ਏ।

ਮੇਹਰ ਉਸ ਦੀ ‘ਤੇ ਅਸੀਂ ਨੌਅਤ ਸਦਾ ਸਾਫ਼ ਰੱਖੀ,
ਫਿਰ ਰਸਤਾ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਆਪ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਏ।

ਅੱਜ ਰਹਿਮਤ ਉਸ ਦੀ ਦਾ ਸਿਰ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਸਾਡੇ,
ਪਜਾਮਾ ਫਾਂਟਾਂ ਵਾਲਾ ‘ਬਿਦਰ’ ਨਾ ਕਦੇ ਭੁਲਾਉਂਦਾ ਏ।

ਬੇਕਦਰੇਂ

ਜਦੋਂ ਤੁਰੇ ਸੀ ਕੋਈ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪਾਉਣ ਲਈ,
ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਹੀ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਬੈਠੋ।

ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਬੇਕਦਰੇਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਕੇ,
ਅਸਲ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਦਰ ਗੁਵਾ ਬੈਠੋ।

ਐਵੇਂ ਹੁਣ ਦੋਸ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕਿਉਂ ਦੇਈਏ,
ਅਸੀਂ ਆਪਣਿਆ ਹੱਥਾਂ ਹੀ ਠੋਕਰ ਖਾਹ ਬੈਠੋ।

ਆਖਿਰ ਤੱਕ ਜਿਹੜਾ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਐ ਸਾਡੇ,
ਅਸੀਂ ਰੋਗ ਅਵੱਲਾ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਐਸਾ ਲਾ ਬੈਠੋ।

ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋ,
ਅਸੀਂ ਬਿਨ ਦੇਖੋ ਹੀ ਸੁਪਨੋਂ ਕਈ ਸਜਾ ਬੈਠੋ।

ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵੀ ਸਾਥ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਨੇ,
ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਗੈਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਬੈਠੋ।

ਅਣਜਾਣ ਸਫਰ ਤੇ ਭੁਸੀ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ,
ਅਸੀਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕੇ ਗਮਾਂ ਨੂੰ ਕੌਲ ਭੁਲਾ ਬੈਠੋ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੇਵਸੀ ਤੇ ਹੱਸਣਾ ਬੜਾ ਹੀ ਸੌਖਾ,
ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹਾਸਾ ਛੁਪਾ ਬੈਠੋ।

ਮਾਰ-ਮਾਰ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਰਹੇ ਮੈਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸਾਰੇ,
ਅਸੀਂ ਤਨ ਨੂੰ 'ਬਿਦਰ' ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਸੁਲਾ ਬੈਠੋ।

ਬੇਗਾਨੇ

ਸਭ ਆਖਣ ਬੇਗਾਨੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਧੋਖਾ ਕਰਦੇ,
ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਆਪਣੇ ਵੀ ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਕਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਜਿਹਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ,
ਉਹ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ਕੱਚਿਆਂ ਉੱਪਰ ਤਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਕੁੱਝ ਕੁ ਇਨਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ,
ਜਿਹੜੇ ਸੱਚ ਦੀ ਖਾਤਿਰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਲੜ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਜੱਗ ਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਨਸਾਨ,
ਕਈ ਵਾਰੀ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਵੀ ਲੋਕੀਂ ਡਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਇੱਥੇ ਸਾਰੀ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ,
ਕਈ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਮੜ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਜਦੋਂ ਆਪਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਉਦੋਂ ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਖਾਤਿਰ ਫਿਰ ਯਾਰ ਮਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਮੱਲ੍ਹਮ ਫੱਟ 'ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ,
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਫੱਟ ਵੀ ਕਦੇ ਨਾ ਕਦੇ ਭਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਦਿਲ ਦੀ ਚੋਟ ਨਹੀਂਓਂ ਸਹਿ ਹੁੰਦੀ,
ਅੰਤ ਨੂੰ ਛਮ-ਛਮ ਕਰਕੇ ਹੰਝੂ ਵਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਕਹਿੰਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ 'ਬਿਦਰ' ਬੜਾ ਹੀ ਭੈੜਾ,
ਫਿਰ ਵੀ ਅੰਤਿਮ ਵੇਲੇ ਵਿਛੋੜਾ ਸਭ ਜਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਮਤਲਬਖੋਰੀ

ਸਾਡੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਸੱਜਣਾ ਇਨੇ ਸੀ ਵਾਰ ਕੀਤੇ,
ਹਰ ਵਾਰ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮ ਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਕੀਤੇ।

ਕਿਉਂ ਫਿਰ ਵੀ ਦਿਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਉਸਨੂੰ,
ਜਿਸਨੇ ਤੌਰ ਜਿਗਰ ਦੇ ਸੀ ਪਰ ਕੀਤੇ।

ਭੋਗ ਰਹੇ ਹਾਂ ਦੁੱਖ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ,
ਜਿਹੜੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਨੈਣ ਸੀ ਚਾਰ ਕੀਤੇ।

ਹੁਣ ਪੱਤੀ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਸਾਡਾ ਸੀਨਾ ਚੀਰੇ,
ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਛੁੱਲਾਂ ਦੇ ਸੀ ਹਾਰ ਕੀਤੇ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ,
ਅੱਜ ਵੱਡਾ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਓਹੀ ਸੀ ਯਾਰ ਕੀਤੇ।

ਹੁਣ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਕਦਰ ਨਾ ਰਹੀ ਜੱਗ 'ਤੇ,
ਆਣ ਮਤਲਬਖੋਰੀ ਨੇ ਸਭੇ ਤਾਰ-ਤਾਰ ਕੀਤੇ।

ਅਸੀਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਜਿਸਨੂੰ,
ਉਸਨੇ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤੇ।

ਬੜੀ ਤੜ੍ਹ ਰਹਿੰਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ,
ਲੱਗ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਬਲਦੇ ਅੰਗਾਰ ਠਾਰ ਕੀਤੇ।

ਖਬਰੇ ਇਸ ਜਨਮ ਸਾਥੋਂ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰ ਹੋਣਾ,
ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਇਨੇ ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਕੀਤੇ।

'ਬਿੰਦਰ' ਕਿਸ-ਕਿਸ ਤੋਂ ਰਹੇਗਾ ਪਾਸਾ ਵੱਟਦਾ,
ਰਲ-ਮਿਲ ਸਭਨੇ ਤੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਹੱਥੀਂ ਮਾਰ ਕੀਤੇ।

ਮਮਤਾ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ

ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਬਾ ਤੂੰ ਆ ਜਾਨੈ ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਿਸਾਬ ਲਾਵਾਂ,
ਤੇਰੀ ਰਹਿਮਤ ਸਦਕਾ ਹੀ ਬਿਨ ਮੰਗਿਆਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਪਾਵਾਂ।

ਹਰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਮਾਲਿਕਾ ਆਣ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰੇ ਪੂਰੀ,
ਜਦ ਸੋਚਾਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਦੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲੋਂ ਚਾਵਾਂ।

ਮੇਰਾ ਰੋਮ-ਰੋਮ ਤੇ ਹਰ ਸਾਹ ਦਾ ਮੈਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਰੱਬਾ,
ਬਖਸ਼ੀਂ ਇਸ ਕਲਮ ਤੋਂ ਹਰ ਵਕਤ ਹੀ ਮੈਂ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਹੀ ਗਾਵਾਂ।

ਬੜੇ ਹੀ ਕਠਿਨ ਰਸਤੇ ਨੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡੀ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਮਿਹਰ ਤੇਰੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ ਸਭ ਟੇਡੀਆਂ ਰਾਹਾਂ।

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਬੜੇ ਹੀ ਠੱਗ ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ,
ਮਿਹਰ ਕਰੀਂ ਭਟਕ ਕੇ ਵੀ ਉਸ ਦਰ ਵੱਲ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾ ਜਾਵਾਂ।

ਮੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਾਰ-ਮੁਕਾਵੇ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਤੇਰਾ,
ਮੂੰਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ ਤੇਰਾ ਦਿੱਤਾ ਟੁੱਕ ਖਾਵਾਂ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤੂੰ ਪਰ 'ਬਿੰਦਰ' ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ,
ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨੇ ਇਸ ਜੱਗ 'ਤੇ ਤੇਰੇ ਜਿਹੀਆਂ ਮਮਤਾ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ।

ਮਨ ਦਾ ਮੀਤ

ਜਾਹ ਵੇ ਸੱਜਣਾ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਅੱਜ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ,
ਤੇਰੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਰਾਹ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਾਡ ਕੀਤਾ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਭਾਵੇਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾ ਕਰੀ ਤੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਸਾਨੂੰ,
ਪਰ ਤੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਘੁੱਟ ਸਬਰ ਦਾ ਹੈ ਪੀਤਾ।

ਇਹ ਲੱਗਾ ਦਾਗ ਮਿਟਾਇਆ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂਓਂ ਮਿਟਦਾ,
ਅਸੀਂ ਭਰ-ਭਰ ਹਉਂਕੇ ਇਸਨੂੰ ਕਈ-ਕਈ ਵਾਰੀ ਹੈ ਸੀਤਾ।

ਤੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ ਕਿੰਨਾ ਭੈੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਰਦ ਜੁਦਾਈਆਂ ਦਾ ਏ,
ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣੇ ਮਨ 'ਚੋਂ ਮਨ ਦਿਆ ਮੀਤਾ।

ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿ ਲਉਗੀ,
ਤੂੰ ਹੱਸਦਾ-ਵੱਸਦਾ ਰਹੇ ਦੁਨੀਆਂ 'ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਲ ਗੀਤਾ।

ਮੇਰੇ ਤੰਨ ਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਉਬਾਲੇ ਮਾਰਦੀਆਂ ਨੇ,
ਜਦੋਂ ਦੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਨੇ ਦਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੀਤਾਂ।

ਓਹੀ ਸੁਖੀ ਵੱਸਦੇ ਨੇ ਇਸ ਜਾਲਿਮ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਸੱਜਣਾ ਸਾਫ਼ ਤੇ ਸੱਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਿਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨੀਤਾਂ।

ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਹ-ਖਾਹ ਕੇ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਨੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ,
ਡਿੱਗ-ਡਿੱਗ ਕੇ ਸੰਭਲੇ ਜੋ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਦਾ ਹੀ ਉਸਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ।

ਦਿਲ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਰ ਆਪੇ ਹੀ ਦਿਲ ਤੋੜ ਦੇਣਾ,
ਇਹ ਤਾਂ ਜੱਗ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਭ ਹੀ ਰੀਤਾਂ।

'ਬਿਦਰ' ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੀ,
ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁੱਝ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂਓਂ ਕੀਤਾ।

ਮੰਜ਼ਿਲ

ਭਰ-ਭਰ ਗੱਡੇ ਲੱਦ ਆਪਣਾ ਜਦ ਉਹ ਸਮਾਨ ਤੁਰੇ,
ਖਬਰੇ ਕਿਹੜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਫਿਰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਮੁੜੇ।

ਬਹੁਤ ਘਾਣ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਦੋਂ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦਾ,
ਟੁੱਟ ਗਏ ਜਿਹੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਜੁੜੇ।

ਕੋਈ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਫਿਰ ਵੀ ਕਤਲ ਹੋਏ,
ਹਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਬੇ-ਰਹਿਮੀ ਦੇ ਸੀ ਚੱਲੇ ਛੁਰੇ।

ਹਰ ਨਾਤਾ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਲੀਰੋ-ਲੀਰ ਹੋਇਆ,
ਕਈ ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪਣਿਆਂ ਤੋਂ ਦੇਖੇ ਬਣਦੇ ਬੁਰੇ।

ਅਣਜਾਣ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਮੂਹਰੇ ਕੋਈ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨਹੀਂ,
ਬੇਵਸੀ ਦੇ ਦੁੱਖੜੇ ਆਪਣੇ ਸੀਨੇ ਵਿੱਚ ਭਰ ਤੁਰੇ।

ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਵੀ ਰੂਹ ਮੇਰੀ ਕੰਬ ਜਾਂਦੀ,
ਜੇਠ-ਹਾੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਨ ਮੇਰਾ ਪੋਹ ਵਾਂਗ ਠੁਰੇ।

ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹਿੰਦ-ਪਾਕਿ ਦੀ ਉਦੋਂ ਵੰਡ ਸੀ ਹੋਈ,
ਭੁੱਖੇ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਵੇਖੇ ਨੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਉੱਤੋਂ ਦੀ ਜਾਣ ਟੁਰੇ।

ਬੜੇ ਵਰਗੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ‘ਬਿੰਦਰ’ ਹੰਝੂ ਉਸ ਵੇਲੇ,
ਲਹੂ ਨਾਲ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਸੀ ਦੇਖੇ ਕਈ ਖੁਰੇ।

ਮਹਿਫਲ

ਕਦੇ ਵਕਤ ਮਿਲੇ ਤੈਨੂੰ ਗੈਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਫਲ 'ਚੋਂ,
ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਜਗਾ ਦੇਖੀ ਨੀ।

ਕਿਵੇਂ ਉਜਾੜ ਕੇ ਰੱਬ ਦਿੱਤੀ ਤੂੰ ,
ਸਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵੱਲ ਕਦੇ ਵੇਖੀ ਨੀ।

ਪਾਏ ਸੀ ਜੋ ਪੱਤ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ,
ਹੁਣ ਬਾਲ - ਬਾਲ ਧੂਣੀ ਤੂੰ ਸੇਕੀ ਨੀ।

ਰੱਬ ਨੇ ਲਿਖੇ ਸੁੱਖ ਮੁੱਕਦਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਤੂੰ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਗਾਮ ਸਾਡੇ ਲੇਖੀ ਨੀ।

ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ,
ਇਸ ਜਨਮ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨੇਕੀ ਨੀ।

ਕਦੇ ਪੁੱਛਕੇ ਦੇਖੀ ਉਹਦੇ ਦਿਲ ਕੋਲੋਂ,
ਜਿਹਦੀ ਉੱਜੜੀ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਖੇਤੀ ਨੀ।

ਸੁੱਖ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਨਸੀਬ ਹੋਣਾ,
ਭਾਵੋਂ ਦਰ - ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮੱਥੇ ਟੇਕੀ ਨੀ।

ਹੁਣ ਬਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰੌਣ ਦਾ ਕੀ ਡਾਇਦਾ,
ਮੁੱਖ ਮੋੜ 'ਬਿਦਰ' ਤੋਂ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਨੀ।

ਕਦੇ ਵਕਤ ਮਿਲੇ ਤੈਨੂੰ ਗੈਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਫਲ 'ਚੋਂ,
ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਜਗਾ ਦੇਖੀ ਨੀ।

ਮਾਣ

ਹਬਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਦਾ ਹੀ ਭਾਵੇਂ ਹਬਿਆਰ ਭਾਰੂ,
ਹਬਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂਓਂ ਕੋਈ ਮੌਕੇ ਦੇ ਹਬਿਆਰ ਵਰਗਾ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਬੇਹੱਦ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੋਵੇ ਮੌਰ ਭਾਵੇਂ,
ਤੇਜ਼ ਰਫਤਾਰ 'ਚ ਨਹੀਂਓਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ।

ਹਕੂਮਤ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਤੇ ਨਾਲੇ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਨੇ,
ਰਾਜ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂਓਂ ਕੋਈ ਸ਼ੋਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜ ਵਰਗਾ।

ਜਰਨੈਲ ਹੋਏ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇਸ ਜੱਗ ਉੱਤੇ,
ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਨਲ੍ਹਏ ਸਰਦਾਰ ਵਰਗਾ।

ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਰ ਕਹਿਰ ਜੂਲਮ ਦੀ ਸੀ ਹੱਦ ਮੁਕਾਬੀ,
ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਆ ਨਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਵਰਗਾ।

ਦਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨ ਪੁੱਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾਮ ਆਉਂਦਾ,
ਦਾਨੀ ਹੋਇਆ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਬਸਦਾਨੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਰਗਾ।

ਜਿਗਰੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਨੇ ਬਹੁਤ ਇਸ ਜ਼ਹਾਨ ਅੰਦਰ,
ਜਿਗਰਾ ਨਹੀਂਓਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਰਤੀ ਤੇ ਕਿਸਾਨ ਵਰਗਾ।

ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸਨਮਾਨ ਵਾਲੇ,
ਮਾਣ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂਓਂ 'ਬਿਦਰ' ਕੋਈ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਣ ਵਰਗਾ।

ਮੁੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ

ਹੁਣ ਮੁੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿਲ ਸਾਡੇ 'ਚੋਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ,
ਹੁਣ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਫਰਮਾਇਸ਼ਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਯਾਰ ਦੀਆਂ।

ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਲਾਰੇ ਲਾਉਣੇ ਗਿੱਝ ਗਏ ਨੇ,
ਨੀਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ।

ਪਿਆਰ ਦੇ ਪੰਛੀ ਮਾਰ ਉਡਾਗੀ ਉੱਡ ਗਏ ਨੇ,
ਸਭ ਟੁੱਟੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਦਿਲੋਂ ਸਾਡੇ ਇਤਥਾਰ ਦੀਆਂ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਹਰ ਸੱਬ ਵਿੱਚ ਲੋਕੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਨੇ,
ਉਹਦੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਯਾਰ-ਮਾਰ ਦੀਆਂ।

ਨੇਕੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜਿੱਥੇ ਬਦੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਨੇ
ਇਹ ਸਭ ਝੂਠੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ।

ਹੁਣ ਸ਼ਾਇਦ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ,
ਤੂੰ ਕਰੇ ਉਡੀਕਾਂ ਜਿਸ ਲੰਘੀ ਹੋਈ ਬਹਾਰ ਦੀਆਂ।

ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹਿਫਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਏ,
ਹਰ ਪਾਸੇ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ।

ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਵੇਖ ਕੇ ਤੂੰ ਝੱਟ ਮੂੰਹ ਕਿਉਂ ਫੇਰੇ 'ਬਿੰਦਰ',
ਝਲਕਾਂ ਪੈਦੀਆਂ ਨੇ ਹਰ ਚਿਹਰੇ 'ਚੋਂ ਗਦਾਰ ਦੀਆਂ।

ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀ

ਤੀਰ ਚੱਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬਿਨ ਕਮਾਨ ਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ,
ਤਾਰਾ ਟੁੱਟਕੇ ਜੁੜੇ ਜੇ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਗਿੱਧ-ਬੰਗੜੇ ਪੈਂਦੇ ਰਹਿਣ ਸਦਾ ਇਸ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ,
ਕਿਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇ ਹਾਸਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਮੇਰੀ-ਮੇਰੀ ਕਰਦੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕੱਟੀ ਤੇ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤੇ,
ਅੰਤਿਮ ਵੇਲੇ ਨਾ ਸਾਰਾ ਟੁੱਟਿਆ ਗੁਮਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂਓਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜੱਗ 'ਤੇ,
ਕੋਈ ਜਿਉਂਦੇ-ਜੀਅ ਬਣਿਆ ਹੋਵੇ ਮਹਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਸਾਰੀ ਉੱਮਰ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਧੰਨ-ਦੌਲਤ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ,
ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਕੋਈ ਸਮਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਰੱਖਿਆ ਮਨ ਸਾਫ਼ ਤੇ ਸਦਾ ਸੱਚੇ ਮਨੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ,
ਜੇ ਫਿਰ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਅਰਮਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਆਖਿਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸਦਾ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ,
ਬਿਨਾਂ ਕਸਰਤ ਕੀਤੇ ਕੋਈ ਬਣੇ ਬਲਵਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਢਾਲਕੇ ਜੋ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ 'ਬਿੰਦਰ' ਹਰਫ਼ ਲਿਖੇ,
ਬਿਨ ਲਿਖਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨਮਾਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।

ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪਟਾਰੀ

ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਇਹ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪਟਾਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜਾਵੇ,
ਮਾਰੂਬਲ ਦੇ ਟਿੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਮੇਰੀ ਰੁੱਲ੍ਹੇ ਜਾਵੇ।

ਡਰਦਾ-ਡਰਦਾ ਪਟਾਰੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਫਰੋਲਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ,
ਕਿਤੇ ਯਾਦਾਂ ਵਾਲਾ ਦੀਵਾ ਹੋ ਨਾ ਗੁੱਲ ਜਾਵੇ।

ਦਿਲ ਦੀ ਤੜ੍ਹਡ ਸਾਥੋਂ ਫਿਰ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ,
ਇਹ ਜਿੰਦ ਨਿਮਾਣੀ ਭੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਪਲ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ।

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਤਾਂ ਬੜਾ ਹੀ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ,
ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਅੱਖ ਚੰਦਰੀ ਖਬਰੇ ਕਿਉਂ ਛੁੱਲ੍ਹੇ ਜਾਵੇ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਹਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਮੈਨੂੰ,
ਕਿਤੇ ਫਿਰ ਨਾ ਗਮਾਂ ਦੀ ਹਨੇਰੀ ਝੁੱਲ੍ਹੇ ਜਾਵੇ।

ਬੜਾ ਅੰਖਾ ਸਹਿਣਾ ਦਰਦ ਜਦੋਂ ਚੀਸ ਉੱਠਦੀ ਏ,
ਤਦ ਇਹ ਰੂਹ ਮੇਰੀ ਕੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਅ ਤੁੱਲ ਜਾਵੇ।

ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣਾ-ਆਪ ਵੇਚ ਕੇ ਵੀ ਮੈਂ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦਾ,
ਜੇਕਰ ਭੁਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਬਾਜ਼ਾਰੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਮੁੱਲ ਜਾਵੇ।

ਇਸੇ ਲਈ 'ਬਿੰਦਰ' ਸਦਾ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ,
ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਦਾ ਖਬਰੇ ਬਣ ਇਹ ਪੁੱਲ ਜਾਵੇ।

ਯାରା

ଆପ ତୁ ତୁର ଗିଆ ସାନ୍ତୁ ଇକଳେ ଛଙ୍ଗକେ ଯାରା,
ଦୱୟ ସାନ୍ତୁ ଜାଗ ଦୀଆଂ ଗୀତାଂ କୈଣ ଶିଖାଉ ଯାରା।

ଶ୍ଵେତା କର ଗିଛି ସାନ୍ତୁ କିଉଂ ଖୁଲ୍ଲିଆଂ ତେ ତୁ,
ତେରେ ଜିହୀଆଂ ଗୁଜ୍ଜିଆଂ ପ୍ରୀତାଂ କୈଣ ପାଉ ଯାରା।

ତେରେ ବିନାଂ କିମେ ନହିଁଏ ପୁଞ୍ଛଣା ଆ କେ ସାନ୍ତୁ,
ତେରେ ଵାଗୁଁ ହୁଣ କୈଣ ସାଡେ ଦରଦ ଝଙ୍ଗାଉ ଯାରା।

ଏହି ଚଂଦରି ଦୁନୀଆଂ ତାଂ ଭେଡଦୀ ଟୋଲ-ଟୋଲ କେ,
ତେରେ ଵାଗୁଁ ସାଡେ ଐସ ହୁଣ କୈଣ ଛପାଉ ଯାରା।

ଘାଟ ତେରି ମଦା ହି ତଙ୍ଗଙ୍ଗାଉଂଦି ରହୁ ସାନ୍ତୁ,
ତେରେ ଵାଗୁଁ ଜମମାଂ ତେ ମଲୁମ କୈଣ ଲାଉ ଯାରା।

ଲୁଗଦା ହମ୍ବାଂ ଦେ ନାଲ ଅମୀଂ ଅନ୍ତ ତୁରୁ ଜାଣା,
ତେରେ ଵାଗୁଁ ବାହେଂ ଫଜ କେ ହୁଣ କୈଣ ବଚାଉ ଯାରା।

ଏହି ଦୁନୀଆଂ ବିଚ ଆଏଇଆ ମୀ ମୈ ଇକଳା ‘ବିଚର’,
ପର ଦିଲ ବିଚ ଗମ ଲୈ କେ ଜାଗ ତେ ଜାଉ ଯାରା।

ਰੰਗ ਤਮਾਸ਼ਾ

ਬਿਨਾਂ ਕਮਾਨੋਂ ਹੁੰਦੇ ਭਲਾ ਕਾਹਦੇ ਤੀਰ ਸੱਜਣਾ।
ਵਾਰਿਸ ਬਿਨਾਂ ਅਧੂਰੀ ਸੀ ਰਾਂਝੇ ਦੀ ਹੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਯਾਰੀ ਟੁੱਟੀ ਦਾ ਦੁੱਖ ਕਹਿਣ ਹੁੰਦਾ ਦਿਲ ਨੂੰ,
ਰੋ-ਰੋ ਕੇ ਵਹਾਉਂਦੀ ਵੇਖੀ ਅੱਖ ਨੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਤੇ ਰੋਜ਼ੇ ਰੱਖ ਵੀ ਵੇਖ ਲਿਆ,
ਸਾਥੋਂ ਮੰਨਿਆ ਨਾ ਰੁੱਸਿਆ ਜੋ ਪੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਭੇਸ ਬਦਲਕੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਦੁਨੀਆਂ,
ਸਾਰੇ ਨਾਚ ਨਚਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਕਦੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਇੱਜਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਮਰਨਾ ਮਰਾਉਣ ਜਾਣਨ,
ਜੰਡ ਹੇਠ ਵੱਢਦੇ ਆਣ ਵੀਰ ਸਮੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਪੈਂਡੇ ਇਸ਼ਕੇ ਦੇ ਤੇ ਇਥਾਦਤਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਬੜੇ ਲੰਮੇ,
ਕਈ ਵਾਰ ਖਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਪੱਟ ਚੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਬੜੀ ਅੰਖੀ ਏ ਦਰ-ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਭੀਖ ਮੰਗਣੀ,
ਨਾਲੇ ਅੰਖਾ ਏ ਕਹਾਉਣਾ ਮਲੰਗ ਫਕੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਆਖਿਰ ਉਹਦੀਆਂ ਸਭੇ ਉਹ ਹੀ ਜਾਣੇ ‘ਬਿਦਰ’,
ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੋਂ ਪੁਆਵੇ ਕਦੋਂ ਤਨ ਤੇ ਲੀਰ ਸੱਜਣਾ।

ਕੁਹ ਮੇਰੀ

ਅਸੀਂ ਅੰਖੇ ਵੇਲੇ ਸੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹੋਏ,
ਪਰ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਹੋਇਆ।

ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਰੋਏ,
ਪਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਰੋਇਆ।

ਅਸੀਂ ਵਿਛਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਪਲਕਾ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ,
ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕਿਸੇ ਤੇਲ ਵੀ ਨਾ ਚੋਇਆ।

ਅਸੀਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਰ ਖਤਰੇ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ,
ਉਹਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪੁੱਟਿਆ ਸੀ ਟੋਇਆ।

ਹੁਣ ਥੱਕ-ਹਾਰਕੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਬੈਠਣ ਲੱਗੇ,
ਭਾਰ ਗਮਾਂ ਦਾ ਸਾਥੋਂ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਢੋਇਆ।

ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਉਮਰ ਭਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ,
ਅੱਜ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਜਿਉਂਦਾ ਹੀ ਮੋਇਆ।

ਲੰਘਿਆ ਵੇਲਾ ਮੁੜ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓ ਆਉਂਦਾ,
ਓਹੀ ਵੱਡਣਾ ਪੈਂਦਾ ਜੋ ਹੱਥੀਂ ਹੋਵੇ ਬੋਇਆ।

ਹੁਣ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਕੇ ਜੁੜਨੇ ਦੀ,
ਬਹੁਤ ਕੁੱਝ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੋਇਆ।

ਲੱਗਦਾ ਅੱਜ ਵੀ ਦਾਗ-ਦਾਰ ਹੈ ਕੁਹ ਮੇਰੀ,
ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਦਾਗ ਗਿਆ ਨਾ ਧੋਇਆ।

ਬਸ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਾ ਕਰ ਬੇ-ਆਰਾਮ 'ਬਿੰਦਰ',
ਸਭ ਭੁੱਲ ਕੇ ਮਸਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਨੀਂਦ ਹਾਂ ਸੋਇਆ।

ਰਿਸ਼ਤੇ

ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਭ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਂਭ ਲਵੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ,
ਅੱਜ ਜੱਗ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਟਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਨੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮਿਲਕੇ ਹੁਣ ਰੋਕੋ,
ਬੋਹੜਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਵਾਗੂੰ ਛੁਪਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਹੁਣ ਬੜਾ ਸੌਖਾ ਤੇ ਬੜਾ ਆਸਾਨ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਇਆ,
ਸਭ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਮਾਸੀ-ਮਾਸੜ, ਭੂਆ-ਫੁੱਫੜ ਤੇ ਚਾਚਾ-ਤਾਇਆ,
ਬੜੇ ਹੀ ਦਿਲ ਦੇ ਕਗੀਬ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਗੂੰ ਦਾਦੀ-ਨਾਨੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ,
ਬਸ ਵੱਡੀ-ਛੋਟੀ ਬੀਬੀ ਤੱਕ ਰਹਿਗੇ ਨੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਹੁਣ ਟੁੱਟਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਨੇ ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਤੰਦਾਂ,
ਕਿਸੇ ਅਨੱਸੋਲ ਮਜ਼ਾਨੇ ਵਾਂਗੂੰ ਖੁਸਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਣ ਰਹੇ,
ਅੰਕਲ ਆਂਟੀ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹਿਗੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਐਸਾ ਆਉਣਾ ਜਦ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁੱਕਣਾ,
ਆਪਣੀ ਅਣਖ ਚੂਰ ਹੋਣੀ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਨੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਦੇਖਿਓ ਆਪਾਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਆਪ ਗੁਆਉਣਾ ਏ,
ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਰਾਹੀਂ ਵਾਗੂੰ ਬਣਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਕਿਤੇ ਪੱਛਮ ਨਾਲ ਨਾ ਰਲ ਜਾਈਏ,
ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ 'ਬਿਦਰ' ਬੁਲਾਉਣਗੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਲਾਲ ਪਾਣੀ

ਅੱਜ ਪੈਣ ਲੱਗੇ ਨੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਂ ਦੇ,
ਲਾਲ ਹੋ ਗਏ ਪਾਣੀ ਵੇਖੋ ਵਿੱਚ ਖੂਹਾਂ ਦੇ।

ਹੁਣ ਦਰ-ਦਰ ਦੀ ਪਏ ਨੇ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ,
ਮਾਲਿਕ ਬੈਠੇ ਨੇ ਅੱਜ ਆਣ ਵਿੱਚ ਬਰੂਹਾਂ ਦੇ।

ਗਲੀ-ਗਲੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦਾ ਕਤਲ ਹੁੰਦਾ,
ਲਾਸ਼ਾਂ ਰੁਲਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਜ ਵਿੱਚ ਜੂਹਾਂ ਦੇ।

ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਵੱਖ ਕਰੇ,
ਮਾਸ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਓਂ ਵੱਖ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੁੰਆਂ ਦੇ।

ਅੱਜ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਦੇਖੋ ਮਾਰਨ ਲੱਗੇ,
ਕੁੱਝ ਆਪਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈਆਂ ਸੂਹਾਂ 'ਤੇ।

ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਹੱਥੋਂ ਅੱਜ ਭਾਈ ਨੂੰ ਮਰਦਾ,
ਲੋਕੀਂ ਦੱਬਣ ਲੱਗੇ ਉੱਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹਾਂ ਦੇ।

ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹਿੰਦ-ਪਾਕ ਦੀ ਹੈ ਵੰਡ ਹੋਈ,
ਧਰਤੀ ਰੰਗੀ ਗਈ ਲਾਲ ਵਿੱਚ ਲਹੂਆਂ ਦੇ।

ਅੱਜ ਧਰਤੀ ਦੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ ਖੰਜਰ ਚੱਲਿਆ,
ਪੱਤ ਲੁੱਟੀ ਗਈ ਅੱਜ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬੂਹਿਆਂ ਦੇ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਬਿੰਦਰ' ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਜੇ ਬਟਵਾਰੇ,
ਦੀਵਾ ਜਗ੍ਹਾ ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੌਂ ਕੋਹਾਂ 'ਤੇ।

ਲੋਕੀ ਪਾਉਂਦੇ ਵੰਡੀਆਂ

ਇੱਕੋ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕੀਂ ਵੇਖੋ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਵੰਡੀਆਂ।
ਰੰਗ - ਬਰੰਗੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਮੈਂ ਦੇਖੋ ਲੋਕੀਂ ਲਾਉਂਦੇ ਝੰਡੀਆਂ।

ਜਦ ਪਤਾ ਸਭ ਨੂੰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਇੱਕੋ ਹੈ ਰਸਤਾ,
ਫਿਰ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖੋ ਮੈਂ ਲੋਕੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਛੰਡੀਆਂ।

ਕਹਿਣ ਇਹਨਾਂ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਾਉ ਮੁੰਡਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਿੱਚ,
ਨਿੱਤ ਪੀਣ ਚਿੱਟਾ ਗੋੜੇ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਉਂਦੇ ਜੀਪਾਂ ਲੰਡੀਆਂ।

ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹੁਣ ਨੇ ਸ਼ਰੂਆਮ ਹੀ ਦੇਖੋ ਵਪਾਰ ਹੁੰਦੇ,
ਕਈ-ਕਈ ਬਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖੋ ਪਾਖੰਡੀ ਸਾਧ ਲਾਉਂਦੇ ਮੰਡੀਆਂ।

ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਦਾ ਯੋਧਾ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ,
ਉਸ ਯੋਧੇ ਦੇ ਜਰਨੈਲ ਦੀਆਂ ਮੈਂ ਦੇਖੋ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਭੰਡੀਆਂ।

ਢੂਜੇ ਦੇ ਘਰਾਂ 'ਚ ਅੱਗ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਸਦਾ ਬਾਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ,
ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਹਵਾਵਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਆਉਣ ਠੰਡੀਆਂ।

'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ' ਵਾਲਿਆ ਬੜਾ ਅੰਖਾਂ ਭਰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ,
ਤੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਲੈ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਕੇ 'ਬਿਦਰ' ਭਾਵੇਂ ਦੇਖ ਚੁੱਕ-ਚੁੱਕ ਅੱਡੀਆਂ।

ਵਿਛੜੇ ਹਾਣੀ

ਜਿਵੇਂ ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ ਤਰਸਦੀ ਏ ਪਾਣੀ ਨੂੰ,
ਅੱਜ 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲਾ' ਤਰਸੇ ਆਪਣੇ ਵਿਛੜੇ ਹਾਣੀ ਨੂੰ।

ਪਿੱਛਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਅੱਗਾ ਨੇੜੇ ਹੋਇਆ,
ਸੁਲਝਾ ਸਕਿਆ ਨਾ ਮੈਂ ਉਲੜੀ ਹੋਈ ਤਾਣੀ ਨੂੰ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਗਣੇ ਫੱਟ ਮੇਰੇ ਰਿਸਣ ਲੱਗਦੇ ਨੇ,
ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਤੜ੍ਹਦੀ ਵੇਖਕੇ ਉਸ ਜਿੰਦ ਨਿਮਾਣੀ ਨੂੰ।

ਪੱਤਾ ਸੁੱਕ ਕੇ ਡਿੱਗੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਆਪ ਤੋੜ ਕੇ ਸੁੱਟੇ,
ਦਰਦ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਏ ਸਦਾ ਉਸ ਪੱਤੇ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਨੂੰ।

ਕਬੀ-ਕਬੀ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬੜਾ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦਾ,
ਬੀਤੇ ਵਕਤ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰ ਵਿਛੜੀ ਹੋਈ ਢਾਣੀ ਨੂੰ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਛੁਪਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆ,
ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ ਕਦੇ ਜਦ ਮਿਲੇ ਦਿਲ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨੂੰ।

ਅੱਜ ਵੀ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਤੁਰਦੇ,
ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿਛੜੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਮਰ ਜਾਣੀ ਨੂੰ।

ਮੇਰੀ ਇਸ ਭਟਕਦੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਏ ਚੈਨ ਕਦੋਂ,
'ਬਿਦਰ' ਹਰ ਵਕਤ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਮਿੱਠੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ।

ਵਕਤ ਪੁਰਾਣੇ

ਉਹ ਬੀਤ ਗਏ ਜੋ ਵਕਤ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੇ,
ਟੁੱਟ ਗਏ ਜੋ ਛੁੱਲ ਡਾਹਲੀ ਤੋਂ ਕਦੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਖਿਲਣੇ।

ਉਂਝ ਫੱਟ ਤਾਂ ਤਨ 'ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਲੱਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ,
ਲਾਏ ਜੋ ਫੱਟ ਸੱਜਣਾਂ ਦਿਲ 'ਤੇ ਕਦੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਿਲਣੇ।

ਉਹ ਭਰ-ਭਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਟਿੱਡਾਂ ਪਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ,
ਭਰੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਸੱਜਣਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੇ।

ਉਹ ਅੱਜ ਵੀ ਬਾਹਾਂ ਤਰਸਦੀਆਂ ਇੱਕ ਗਲਵੱਕੜੀ ਨੂੰ,
ਵਿਛੜ ਗਏ ਜੋ ਮੀਤ ਪੁਰਾਣੇ ਕਦੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੇ।

ਉਹ ਆਈ ਬਹਾਰ ਤੇ ਵੇਖੋ ਪੱਤਝੜ ਵਿਛੜ ਗਈ,
ਬਿਨ ਹਵਾਓਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਰ ਦੇ ਪੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਣੇ।

ਕੁੱਝ ਐਸੀ ਮੱਲਮ ਲਾਈ ਸੱਜਣਾਂ ਸਾਡੇ ਜ਼ਖਮਾਂ 'ਤੇ,
ਇਹ ਨਾ ਸੁੱਕੇ ਰਹਿਣ ਭਰੇ ਹੁਣ ਰਕੀਬਾਂ ਕੀ ਛਿਲਣੇ।

ਖਬਰੇ ਕਿਉਂ ਅੱਖੀਆਂ ਨੇ ਰੋ-ਰੋ ਸਾਵਣ ਲਾਇਆ ਏ,
ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਸਾਕੇ ਰੱਖੋ ਸਾਰੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਤਾਂ ਦਿਲਨੇ।

ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅਸੀਂ 'ਬਿੰਦਰ' ਸਭ ਕੁੱਝ ਜਰਕੇ ਬੈਠੇ ਆ,
ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ ਦਰਦਾਂ ਦੇ ਹੁਣ ਗਮ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਗਿਣਨੇ।

ਸ਼ੱਕ

ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂਓਂ ਪਰ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਕੰਮ ਆ ਜਾਂਦਾ ਦੁੱਧ ਅੱਕ ਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਕੋਈ ਧਰਮ ਕਿਸੇ ਇਨਸਾਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂਓਂ ਰੱਖਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਤਾਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਏ ਢੰਗਿਆ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਸੱਪ ਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਕਦੀ-ਕਦੀ ਤਾਂ ਉੱਠ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਲੱਕ ਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਅਲਕ ਢੰਗਰ ਵੱਸ ਰਹਿੰਦਾ ਪਤਾ ਜਿਹਨੂੰ ਉਹਦੀ ਨੱਬ ਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਉਹ ਜੋ ਕਦੀ ਆਪਣੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਟੱਪ ਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਤੀਰ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

‘ਬਿੰਦਰ ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ’ ਵਾਲਾ ਯਾਰੋ ਸੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦਾ,
ਪਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂਓਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਮਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ।

ਸ਼ਾਇਦ

ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਮਨ ਲੈਂਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਸਭ ਕੁੱਝ ਦੇਖ ਕੇ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਂਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਨਿੱਕ-ਨਿੱਕੀ ਗੱਲ ਜੇ ਮੈਂ ਦਿਲ 'ਤੇ ਨਾ ਲੈਂਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਬੇਗਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜੇ ਆਪਣਿਆਂ 'ਚ ਬਹਿੰਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਹੱਥੀਂ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਡੋਰ ਜੇ ਕੱਟ ਲੈਂਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਚਾਨਣ ਛੱਡ ਕੇ ਹਨੂਰੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਲੈਂਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਹੋਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਡੇਰਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾ ਨਾ ਬਹਿੰਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਹਿੱਕ ਤਾਣ ਨਾ ਖੜ੍ਹਦਾ ਬਸ ਜੀ-ਜੀ ਕਹਿੰਦਾ,
ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੈਂ ਵੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰ ਜਾਂਦਾ,
ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਕੋਈ 'ਬਿਦਰ' ਨਾ ਕਹਿੰਦਾ।

ਸ਼ੇਅਰ

ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਉਡੀਕਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ,
ਲੱਗਦਾ ਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੋਣਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚ।

ਅਸੀਂ ਦਿਲ ਦੇ ਅਮੀਰ ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਦੌਲਤਾਂ 'ਚ ਅਮੀਰ ਹੋਣਾ ਏ,
ਟੁੱਟਿਆ ਗਰੂਰ ਜਦੋਂ ਉਹਦਾ 'ਬਿੰਦਰ' ਫਿਰ ਕੱਲੇ ਬਹਿ ਰੋਣਾ ਏ।

xxxxx0xxxxx

ਜਦ ਵੀ ਉਹ ਕਦੇ ਹਉਂਕਾ ਜਿਹਾ ਲੈਂਦੀ,
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚ ਜਿਹੀ ਪੈਂਦੀ।

ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਣ ਜਦ ਉਹ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਸੀ ਬਹਿੰਦੀ,
ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਰਹਿੰਦੀ।

ਬੰਦ ਕਰਾਂ ਜਦ ਮੈਂ ਅੱਖੀਆਂ ਉਹ ਮੂਹਰੇ ਆਣ ਖੜ੍ਹੇ ਜਾਵੇ,
ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਉਹਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਜਰਦਾ ਹਾਂ।

'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ' ਵਾਲਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਮਰਨਾ ਇੱਕ ਵਾਰੀ,
'ਬਿੰਦਰ' ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਰ ਪਲ ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ।

xxxxx0xxxxx

ਨਿੱਤ ਸਾਨੂੰ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਲਾਰੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀਏ,
ਲਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਾਬ ਤੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੀਏ।

ਦੱਸ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਤੂੰ ਸਾਬੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਨੀ,
ਅੱਜ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ ਵਾਅਦੇ ਨੀ ਸਾਰੇ ਕੱਚ ਵਾਂਗਰਾਂ।

ਚੁੱਪ - ਚਾਪ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਹੋ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ ਨੀ,
ਸਾਡੇ ਮੂਹਰੇ ਪਈ 'ਬਿੰਦਰ' ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਂਗਰਾਂ।

xxxxx0xxxxx

ਜੁਲਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਵੈਗੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਨਾ,
ਜਾਲਮ ਦੇ ਮੂਹਰੇ ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਬਣ ਖੜ੍ਹਨਾ।

ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਸਾਡੇ ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਦਾ,
ਰੋਹਬ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਬਿਦਰ ਕੰਮ ਸਰਦਾਰ ਦਾ।

xxxxx0xxxx

ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਨੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਨੇ,
ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਦੂਰੋਂ ਫਤਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨੇ।

ਜਿਸ ਦਿਨ ਯਾਰੋ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲੋਂ ਵਿਸਾਰ ਗਏ,
ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ 'ਬਿਦਰ' ਉਸੇ ਦਿਨ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਮਾਰ ਗਏ॥

xxxxx0xxxx

ਭਾਵੋਂ ਦਿੱਤੇ ਤੂੰ ਦੁੱਖ ਸਾਨੂੰ ਨੀ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਆਣ ਦਰਦ ਵੰਡਾਇਆ ਕਰ,
ਬੇਸ਼ੱਕ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਤੈਨੂੰ ਨੀ ਕਦੇ ਨਫਰਤ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰ।

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ 'ਬਿਦਰ' ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁੱਝ ਹੀ ਮੰਨੀ ਬੈਠੇ ਆਂ,
ਨੀ ਭੁੱਲਕੇ ਤੂੰ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪਿਛ 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲੇ' ਵਿੱਚ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ ਕਰ।

xxxxx0xxxx

ਦਿਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਣ ਜੋ ਕਦੇ ਭੁਲਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ,
ਲੱਗੇ ਹੋਣ ਜੋ ਫੱਟ ਦਿਲ 'ਤੇ ਉਹ ਛੁਪਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।

ਝੂਠੀ ਆਸ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਆਬ ਸਜਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ,
ਟੁੱਟੇ ਅਰਮਾਨ ਦਿਲ ਦੇ 'ਬਿਦਰ' ਦਿਖਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।

xxxxx0xxxx

ਅਸੀਂ ਉੱਜੜ ਗਏ ਆਂ ਤਾਂ ਵੀ ਵੱਸਦੇ ਰਹਿਣਾ ਨੀ,
ਤੂੰ ਕਹਿ ਲੈ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਅੱਜ ਹੁਣ ਕਹਿਣਾ ਨੀ।

ਖਬਰੇ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਤੈਨੂੰ ਫਿਰ ਕੁੱਝ ਕਹਿਣੇ ਦਾ,
ਸਾਡੀ ਆਦਤ ਹੱਸਦੇ ਰਹਿਣਾ ਸੁਭਾਅ ਗਾਮ ਸਹਿਣੇ ਦਾ।

xxxxx0xxxx

ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬ ਨਿਭਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ,
ਕਦੀ-ਕਦੀ ਤਾਂ ਹਾਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਮ ਛੁਪਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ।

ਯਾਰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਖਾਤਿਰ ਕਈ ਵਾਰ ਨੱਚਣਾ ਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ,
ਜਦ ਦੁੱਖ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ 'ਬਿਦਰ' ਮੁਆਬਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੌਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ।

ਰੀਤ : ਸਭਿਆਚਾਰ

ਵਿਰਸੇ ਤੋਂ ਕੋਹਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਹੁਣ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਏ,
ਰਾਹੋਂ ਭੁੱਲ ਕੁਰਾਹੇ ਪੈ ਗਏ, ਰੰਗਲੇ ਚਰਖੇ ਭੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਹਿ ਗਏ,
ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਸਦਾ ਵੱਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ, ਹੁਣ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।
ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਓਹ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।

ਨਾ ਓਹ ਖੇਡਾਂ ਲੁੱਕਣ ਮਚਾਈਆਂ, ਵਿਆਹ ਪੈਲੇਸ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਧਾਈਆਂ,
ਹਫਤਾ ਭਰ ਸੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ, ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸੀ ਨੱਚਦੇ ਗਾਉਂਦੇ,
ਨਾ ਹੁਣ ਸਾਂਝਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਦਿੱਸਦਾ, ਤੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।
ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਓਹ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।

ਚਾਦਰ ਲੱਕੀ ਤੇ ਕੁੜਤਾ ਭੁੱਲਗੇ, ਸਾਰੇ ਹੀ ਝੂਠੇ ਫੈਸਨ ਤੇ ਭੁੱਲ੍ਹਗੇ,
ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਨੇ ਸਭ ਆਣ ਮੁਕਾਇਆ, ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ,
ਕੁੱਝ ਕੁ ਨਾਤੇ ਝੂਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਸਕਿਆ ਤੇ ਵੀ ਇਤਥਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।
ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਓਹ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।

ਕਿੱਥੋਂ ਇਹ ਝੱਖੜ ਝੁੱਲਿਆ, ਆਪਣਾ ਕਲਚਰ ਹਰ ਕੋਈ ਭੁੱਲਿਆ,
ਦੁੱਧ-ਘਉ ਦੀ ਗੱਲ ਮੁਕਾਤੀ, ਸੋਹਲ ਜਵਾਨੀ ਚਿੱਟੇ 'ਤੇ ਲਾ 'ਤੀ,
ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦਾ, ਹੁਣ ਓਹ ਉੱਚਾ ਮਿਨਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ,
ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਓਹ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।

ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਭਰਕੇ, 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲਾ' ਰੋਵੇ ਵਿੱਚ ਦਰਾਂ ਦੇ ਖੜ੍ਹਕੇ,
'ਬਿਦਰ' ਓਹ ਦਿਨ ਮੁੜਕੇ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਦੂਰ ਗਿਆ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ,
ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਵੰਡਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ, ਹੁਣ ਓਹ ਯਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ,
ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਓਹ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ।

ਗੀਤ : ਖਾਲੀ ਪਏ ਆਲੂਣੇ

ਉੱਡਰੋ ਪੰਛੀ ਖਾਲੀ ਪਏ ਆਲੂਣੇ, ਹੱਥੀ ਚਾਅ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਏ ਬਾਲੁਣੇ,
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨੀਰ ਵਿਛੜ ਗਏ, ਨਾਲੇ ਵਿਛੜੇ ਭਾਈ-ਭਾਈਆਂ ਤੋਂ।
ਕੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਦੇ ਪੁੱਛਕੇ ਦੇਖ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਜਾਈਆਂ ਤੋਂ।

ਸਜੇ ਸਜਾਏ ਘਰ ਛੱਡਣੇ ਪੈ ਗਏ, ਹੱਥੀਂ ਲਾਏ ਬੂਟੇ ਵੱਚਣੇ ਪੈ ਗਏ,
ਧਰਤੀ ਝੂਨ ਨਾਲ ਲਾਲ ਸੀ ਕਰਤੀ, ਕੀ ਮੰਗਣੀ ਰਹਿਮ ਕਸਾਈਆਂ ਤੋਂ,
ਕੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਦੇ ਪੁੱਛਕੇ ਦੇਖ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਜਾਈਆਂ ਤੋਂ।

ਦੋ ਟੁੱਕ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਤਰਸਣ, ਮਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣ,
ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਰੈਲਾ ਸੁਣਦਾ, ਅੱਜ ਰੋਕੇ ਰੁਕੀ ਨਾ ਭੀੜ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਤੋਂ,
ਕੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਦੇ ਪੁੱਛਕੇ ਦੇਖ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਜਾਈਆਂ ਤੋਂ।

ਅੱਜ ਘਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਉੱਜੜ ਗਏ, ਦੇਖੋ ਰਾਖੇ ਹੀ ਬਣ ਬੁੱਚੜ ਗਏ,
ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਅੱਜ ਝੂਨ ਵਹਾਇਆ, ਜੋ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਅਸੀਸ ਮਾਈਆਂ ਤੋਂ,
ਕੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਦੇ ਪੁੱਛ ਕੇ ਦੇਖ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਜਾਈਆਂ ਤੋਂ।

ਅੱਜ ਵੀ ਅੱਖੀਆਂ ਕਰਨ ਉਡੀਕਾਂ, ਮਿੱਟ ਨਾ ਸਕੀਆਂ ਜੋ ਵਾਈਆਂ ਲੀਕਾਂ,
ਹੁਣ ਵੀ ਹਾਲ ਪੁੱਛਦੀ ਰਹਿਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਰਾਹ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀਆਂ ਤੋਂ,
ਕੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਦੇ ਪੁੱਛਕੇ ਦੇਖ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਜਾਈਆਂ ਤੋਂ।

‘ਬਿਦਰ’ ਚਿਹਰੇ ਓਹ ਨਾ ਰਹਿ ਗਏ, ਦਿਲ ਪੱਥਰ ਕਰ ਸਭ ਦੁੱਖੜੇ ਸਹਿ ਗਏ,
ਸੁਣੀ ਨਾ ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਿਸੇ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਕੀਤੀ ਫ਼ਰਿਆਦ ਜਾ ਕੇ ਸਾਈਆਂ ਤੋਂ,
ਕੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਦੇ ਪੁੱਛਕੇ ਦੇਖ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਈਆਂ ਤੋਂ।

ਗੀਤ : ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ

ਮੁਸ਼ੀ-ਮੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸਾਨੂੰ,
ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਦੇਣਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਕਾਰਡ ਸੱਜਣਾ।
ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਮੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ ਵੱਜਦੇ,
ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗਮਾਂ ਦੀ ਆਈ ਰਾਤ ਸੱਜਣਾ।

ਮੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਜ ਪੱਲਾ ਭੈਣਾਂ ਤੇਰਾ ਫੜਨਾ,
ਹੱਸਣਾ ਤੇ ਗਾਊਣਾ ਹਰ ਚਾਅ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ,
ਖਬਰੇ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਮੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੂੰ,
ਕਦੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰ ਸੱਜਣਾ।
ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਮੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ ਵੱਜਦੇ,
ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗਮਾਂ ਦੀ ਆਈ ਰਾਤ ਸੱਜਣਾ।

ਆਊਗੀ ਬਰਾਤ ਮੁੜ ਚਾਅਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇ,
ਡੋਲੀ ਚੌਂ ਬਾਹਰ ਆਊ ਚੂੜੇ ਵਾਲੀ ਨਾਰ ਵੇ,
ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋਣੀ ਵਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰੌਲਾ ਬੜਾ,
ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਕਦੀ ਬਹਾਰ ਸੱਜਣਾ,
ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਮੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ ਵੱਜਦੇ,
ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗਮਾਂ ਦੀ ਆਈ ਰਾਤ ਸੱਜਣਾ

ਸਕੇ ਸਬੰਧੀ ਸਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਦੇਣਗੇ ਮੁਬਾਰਕਾਂ,
ਮਾਂ ਵਾਰੇ ਪਾਣੀ ਤੇਰੀ ਰਸਮ ਉਤਾਰ ਦਾ,
ਆਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ ਸੀ ਖੜ੍ਹੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ,
ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੌਗਾਤ ਸੱਜਣਾ।
ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਬੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ ਵੱਜਦੇ,
ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗਮਾਂ ਦੀ ਆਈ ਰਾਤ ਸੱਜਣਾ।

ਚੜ੍ਹਗੀ ਸਵੇਰ ਜਦ ਨਵੀਂ ਹੋਣੇ ਵਿਰਲਾਪ ਵੇ,
ਮਰ ਗਈ ਨਿਮਾਣੀ ਤੈਨੂੰ ਕਰ-ਕਰ ਯਾਦ ਵੇ,
'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲੇ' ਚ ਸੀ ਜਾਨ ਸਾਡੀ ਵੱਸਦੀ,
'ਬਿਦਰ' ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸੀ ਪਿਆਰ ਸੱਜਣਾ।
ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਬੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲ ਵੱਜਦੇ,
ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗਮਾਂ ਦੀ ਆਈ ਰਾਤ ਸੱਜਣਾ।

ਗੀਤ : ਚੰਨ ਤਾਰੇ

ਟੁੱਟਦਾ ਏ ਦਿਲ ਜਦੋਂ ਉਦੋਂ ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ,
ਹੱਸਦੇ ਨੇ ਲੋਕੀਂ ਆਸ਼ਕਾਂ ਤੇ,
ਹੱਸਦੇ ਲੋਕੀਂ ਨੇ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਚੋਂਦੇ ਨੇ,
ਟੁੱਟਦਾ ਏ ਦਿਲ ਜਦੋਂ ਉਦੋਂ ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ।

ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਜੱਗ ਸਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਬੀਤੇ ਪਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ,
ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਜੱਗ ਸਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਬੀਤੇ ਪਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ,
ਯਾਦ ਕਰ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਓਹ ਹਰ ਪਲ-ਪਲ ਮੌਹਦੇ ਨੇ,
ਟੁੱਟਦਾ ਏ ਦਿਲ ਜਦੋਂ ਉਦੋਂ ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ।

ਹਾਸੇ ਸਾਰੇ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਾਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦੇ,
ਹਾਸੇ ਸਾਰੇ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਾਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦੇ,
ਹਉਂਕੇ ਭਰਦੇ ਨੇ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਨਾ ਇੱਕ ਪਲ ਸੌਂਦੇ ਨੇ।
ਟੁੱਟਦਾ ਏ ਦਿਲ ਜਦੋਂ ਉਦੋਂ ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ।

ਯਾਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਲਈ 'ਬਿੰਦਰ' ਰੁਲਿਆ ਪਿਆਰ ਲਈ,
ਯਾਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਲਈ 'ਬਿੰਦਰ' ਰੁਲਿਆ ਪਿਆਰ ਲਈ,
ਬੈਠੇ 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲੇ' ਚ ਭਾਰ ਤੇਰੇ ਗਮਾਂ ਦੇ ਢੋਂਦੇ ਨੇ।
ਟੁੱਟਦਾ ਏ ਦਿਲ ਜਦੋਂ ਉਦੋਂ ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ।

ਗੀਤ : ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

ਸਿਮਦੇ ਫੱਟ ਸਾਡੇ ਹੋਇਆ ਤਨ ਲੀਰੈ-ਲੀਰ,
ਕਦੋਂ ਹੋਣੀ ਰੱਬਾ ਸਾਡੇ ਗਾਮਾਂ ਦੀ ਅਖੀਰ,
ਭੁਕ ਚੱਲੇ ਸਾਹ ਰੁੱਸੀ ਦਿਲ ਦੀ ਜੋ ਰਾਣੀ।
ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।

ਖੇਡੀਆਂ ਸੀ ਖੇਡਾਂ ਕਦੇ ਲੁੱਕਣ ਮਚਾਈ,
ਟੁੱਟ ਗਏ ਨਾਤੇ ਹੁਣ ਰਹੀ ਨਾ ਸੱਚਾਈ,
ਵਿਛੜਗੇ ਸਾਥੋਂ ਸਾਡੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਹਾਣੀ,
ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।

ਕਈ ਵਾਰੀ ਸਾਡੀਆਂ ਸੱਧਹਾਂ ਦਾ ਝੂਨ ਹੋਇਆ,
ਹਾਸੇ-ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਰੋਇਆ,
ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀਂ ਕਿਤੇ ਝੂਨ ਨਾ ਤੂੰ ਜਾਣੀ,
ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।

ਯਾਰੀ ਵਿੱਚ ਯਾਰ ਮੇਰੇ ਦਰਗਾ ਹੀ ਕਮਾ ਗਏ,
ਬੇ-ਵਫ਼ਾਈ ਕਰ ਸਾਡੀ ਵਫ਼ਾ ਨੂੰ ਹਰਾ ਗਏ,
ਹੁਣ ਹਰ ਦਰੋਂ ਪਈ ਸਾਨੂੰ ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ,
ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।

ਸ਼ਗਨ ਮਨਾ ਕੇ ਜਿਹਨੂੰ ਮੈਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ,
ਹਰ ਚਾਅ ਮੇਰਾ ਉਹਨੌ ਹੱਥੀਂ ਜਲਾਇਆ ਸੀ,
ਹਉਂਕੇ ਲੈ-ਲੈ ਰੋਂਦੀ ਜਿੰਦ ਇਹ ਨਿਸਾਣੀ,
ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।

ਆਖਿਰ ਨੂੰ ਭਰੇ ਨੈਣੀਂ ਵਿਦਾ ਸਾਨੂੰ ਕਰ ਗਏ,
ਮੁੱਕੇ ਨਹੀਂਓ ਦੁੱਖ ਸਾਡੇ ਪਰ ਅਸੀਂ ਮਰ ਗਏ,
ਅੰਤ ਵੇਲੇ 'ਬਿਦਰ' ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛਿਆ ਨਾ ਪਾਣੀ।
ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।

ਗੀਤ : ਦਿਲਦਾਰ

ਮੁਆਬਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਸਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,
ਨੀ ਆਹ ਦੇਖ ਤੂੰ ਖੇਲ ਨਸੀਬਾਂ ਦਾ ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ ਨੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।

ਸੋਚਿਆ ਨਾ ਕਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਨੀ,
ਐਨੀ ਹੋ ਗਈ ਮਿਹਰ ਭੁਦਾ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਆਈ ਨੀ,
ਭੁੱਲ ਬੈਠਾ ਜੱਗ ਸਾਰਾ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਦਿਲਦਾਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ ਨੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।

ਅੱਜ ਵੇਖ-ਵੇਖ ਕੇ ਤੁਪ ਤੇਰਾ ਚੰਨ ਵੀ ਨੀਵੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਨੀ,
ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਾਮ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇਰਾ ਹੁਣ ਦਿਲ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਨੀ,
ਮੇਲ ਕਰਾਇਆ ਆਪ ਭੁਦਾ ਨੇ ਪੱਤਝੜ 'ਚ ਗੁਲਾਬ ਹੈ ਖਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ ਨੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।

ਦਿਲ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪਲ ਤੈਨੂੰ ਸੱਜਦਾ ਕਰਦਾ ਨੀ,
'ਬਿਦਰ' ਤੇਰੇ ਸਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁਣ ਸਾਹ ਭਰਦਾ ਨੀ,
'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲ' ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਬਾਹਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ ਨੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਜੋ ਮਿਲਿਆ।

ਗੀਤ : ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸੋਹਣੀਏ

ਤੁਰ ਚੱਲੇ ਆਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸੋਹਣੀਏ, ਛੱਡ ਕੇ ਤੇਰਾ ਦੇਸ਼ ਸੋਹਣੀਏ,
ਮਜਬੂਰੀ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਗਈ, ਹੁਣ ਹਿਮਤ ਸਾਡੀ ਹਾਰ ਗਈ,
ਆਵੋ ਸਾਡੀ ਯਾਦ ਕਦੇ ਤੈਨੂੰ, ਤੂੰ ਨੈਣੋਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈ ਨਾ।
ਅਸੀਂ ਤੈਬੋਂ ਵਿਛੜ ਗਏ, ਪਰ ਦਿਲ ਚੌਂ ਕਦੇ ਭੁਲਾਈ ਨਾ।

ਨਾ ਵਿਛੜਨ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਕਰਕੇ, ਆਪੇ ਹੀ ਦਿਲ ਤੋੜ ਲਿਆ,
ਰੱਬ ਵਰਗੇ ਸੱਜਣਾਂ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ,
ਸਹਿਣਾ ਹੋਊ ਵਿਛੋੜਾ ਅੰਖਾ, ਜਿੰਦ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਨਾ।
ਅਸੀਂ ਤੈਬੋਂ ਵਿਛੜ ਗਏ, ਪਰ ਦਿਲ ਚੌਂ ਕਦੇ ਭੁਲਾਈ ਨਾ।

ਆਉ ਪਲ-ਪਲ ਯਾਦ ਨਿਮਾਣੇ ਦੀ, ਤੈਨੂੰ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾਉਂਗੀ,
ਆਉਣੀ ਰੁੱਤ ਬਹਾਰਾਂ ਦੀ, ਗੁੱਤ ਸੱਪਣੀ ਵਾਂਗ ਡੰਗ ਜਾਉਗੀ,
ਦਰਦ ਜੁਦਾਈਆਂ ਦੇ ਭਾਗੀ, ਐਵੇਂ ਵਿੱਚ ਗਾਮਾਂ ਡੁੱਬ ਜਾਈ ਨਾ।
ਅਸੀਂ ਤੈਬੋਂ ਵਿਛੜ ਗਏ, ਪਰ ਦਿਲ ਚੌਂ ਕਦੇ ਭੁਲਾਈ ਨਾ।

ਵਿਛੜੀ ਕਾਹਦੀ ਤੂੰ ਮੈਬੋਂ, ਅਸੀਂ ਵਿਛੜ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗਏ,
ਹੱਸਦੇ-ਵੱਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ‘ਬਿਦਰ’, ਕਰ ਸੀਸੇ ਵਾਗੂੰ ਚੂਰ ਗਏ,
ਤੂੰ ਲੈ ਕੇ ਮਹਿਕ ਬਹਾਰਾਂ ਦੀ, ਪੱਤਝੜ ਦਾ ਧੋਖਾ ਖਾਈ ਨਾ।
ਅਸੀਂ ਤੈਬੋਂ ਵਿਛੜ ਗਏ, ਪਰ ਦਿਲ ਚੌਂ ਕਦੇ ਭੁਲਾਈ ਨਾ।

ਗੀਤ : ਮੁੱਖੋਂ ਹੱਸਦਾ

ਤੂੰ ਮੁੱਖੋਂ ਹੱਸਦਾ ਤੇ ਸੁੱਖੀ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ,
ਦੁੱਖ ਐਵੇਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਿਰੀ ਦੱਸਦਾ,
ਟਾਲ ਸਕੇ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਲੇਖਾਂ ਦਾ,
ਅਸੀਂ ਵਿਛੜੇ ਤੇ ਭੁਆਬ ਚੂਰ ਹੋ ਗਏ,
ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸੱਜਣ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ,
ਤੇ ਅੱਜ ਆਪਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਰਾਹਾਂ ਮੇਰੀਆਂ 'ਚ ਪਲਕਾਂ ਵਿਛਾਉਂਦਾ ਸੀ,
ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਬ ਨਾਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਧਿਆਉਂਦਾ ਸੀ,
ਆਈ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਵਡਾ ਤੇਰੀ ਰਾਸ ਨਾ,
ਤੇ ਅੱਜ ਚਿਹਰੇ ਮਗਰੂਰ ਹੋ ਗਏ,
ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸੱਜਣ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ,
ਤੇ ਅੱਜ ਆਪਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਹੁਣ ਕਰ-ਕਰ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਦਬਾਈ ਵੇ,
ਰੱਬ ਵਾਸਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਨਾ ਭਲਾਈ ਵੇ,
ਕਦੇ ਕਰਦੇ ਸੀ ਵਾਅਦੇ ਹੱਥ ਫੜਕੇ,
ਅੱਜ ਦੂਜਿਆਂ ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਗਏ,
ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸੱਜਣ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ,
ਤੇ ਅੱਜ ਆਪਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਝੱਲੀਂ 'ਬਿਦਰਾ' ਵਿਛੋੜਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦਾ,
ਰਹੀ 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲੇ' ਨਾ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰਦਾ,
ਭੁਆਬ ਟੁੱਟ ਗਏ ਦੇਖ ਆਪਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ,
ਤੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟੜੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਗਏ,
ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸੱਜਣ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ,
ਤੇ ਅੱਜ ਆਪਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਗੀਤ : ਮਿਰਜ਼ਾ

ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਯਾਰ ਮਰਵਾਇਆ ਤੈਨੂੰ ਰਤਾ ਤਰਸ ਨਾ ਆਇਆ,
ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੇ ਕਹਿਰ ਕਮਾ ਕੇ ਤੂੰ ਦਾਗ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਲਾਇਆ,
ਅੱਜ ਵਫ਼ਾ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਨੀ ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਨਾਲ ਯਾਰ ਦੇ ਮਰਕੇ,
ਹੁਣ ਲਾਸ਼ ਬਣਾਤਾ ਨੀ ਸਾਹਿਬਾਂ ਤੂੰ ਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਰਲਕੇ।

ਤੇਰਾ ਮਾਣ ਦੂਣਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਹਿੱਕ ਤਾਣ ਕੇ ਖੜ੍ਹਦੀ,
ਪਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਜਾਉਂਦਾ ਨੀ ਜੇ ਤੂੰ ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀ ਬਣਦੀ,
ਭੁਲਗੀ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਘੁੰਮਦੀ ਨਾਲ ਬੱਕੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ,
ਹੁਣ ਲਾਸ਼ ਬਣਾਤਾ ਨੀ ਸਾਹਿਬਾਂ ਤੂੰ ਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਰਲਕੇ।

ਸਾਰਾ ਦੋਸ਼ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਸੀ ਦਾਨਾਬਾਦੋਂ ਆਪ ਬੁਲਾਇਆ,
ਭੇਜ ਸੁਨੇਹਾ ਕਰਮੂ ਤੋਂ ਜੱਟ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਣ ਗੁਆਇਆ,
ਰੋਕਿਆ ਲਾ ਬਗਾਨੇ ਨੀ ਜੱਟੀਏ ਤੂੰ ਪਹਿਰ ਦੇ ਤੜ੍ਹਕੇ,
ਹੁਣ ਲਾਸ਼ ਬਣਾਤਾ ਨੀ ਸਾਹਿਬਾਂ ਤੂੰ ਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਰਲਕੇ।

ਸਭ ਖੇਲ ਮੁਕੱਦਰਾਂ ਦਾ ਹੁਸਨ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਇਸ਼ਕ ਮਰਵਾਇਆ,
ਕਿਹੜਾ ਵੈਰ ਕੱਢਿਆ ਨੀ ਐਵੇਂ ਜੰਡ ਬਦਨਾਮ ਕਰਵਾਇਆ,
ਟੁੱਟੀ ਡੋਰ ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਸੀ 'ਬਿੰਦਰ' ਜਿਉਂ ਗਾਨੀ ਦੇ ਮਣਕੇ।
ਹੁਣ ਲਾਸ਼ ਬਣਾਤਾ ਨੀ ਸਾਹਿਬਾਂ ਤੂੰ ਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਰਲਕੇ।

ਲੋਕ ਤੱਥ : ਗੀਤ

ਹੱਸਦੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਰੁਆਈਏ ਨਾ, ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪਿਲਾਈਏ ਨਾ,
ਜੇਕਰ ਹੋਵੇ ਮਾਹੀ ਗੁੱਸੇ, ਉਹਨੂੰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮਨਾਈਏ,
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਐਵੇਂ ਵਿਛੜੇ ਹੀ ਨਾ ਮਰ ਜਾਈਏ।
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਸੋਹਣੀਏ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਦਿਨ ਲੰਘਾਈਏ।

ਬਿਨ ਪੁੱਛਿਆਂ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹੀਏ ਨਾ, ਬਾਂਹ ਦੂਜੀ ਨਾਰ ਦੀ ਫੜੀਏ ਨਾ,
ਜੇ ਹੋਵੇ ਧੀ ਬਰਾਬਰ ਦੀ, ਕਦੇ ਨਾ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਈਏ,
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਐਵੇਂ ਵਿਛੜੇ ਹੀ ਨਾ ਮਰ ਜਾਈਏ।
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਸੋਹਣੀਏ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਦਿਨ ਲੰਘਾਈਏ।

ਬਹੁਤਾ ਉੱਚਾ ਬੋਲਕੇ ਕੀ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਂਦਾ ਦੇਖ ਕਿਉਂ ਸੜਨਾ,
ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਨਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਪਾਈਏ,
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਐਵੇਂ ਵਿਛੜੇ ਹੀ ਨਾ ਮਰ ਜਾਈਏ।
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਸੋਹਣੀਏ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਦਿਨ ਲੰਘਾਈਏ।

ਸੱਚ ਵਾਂਗ ਕਟਾਗੀ ਚੁੱਭ ਜਾਏ, ਬੰਦਾ ਆਪ ਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਛੁੱਥ ਜਾਏ,
ਸੱਚੀਆਂ ਕਹਿਣੋਂ ਟੱਲ ਜਾ ‘ਬਿਦਰੇ’, ਨਾ ਕਦੇ ਹੱਕ ਪਰਾਇਆ ਖਾਈਏ,
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਐਵੇਂ ਵਿਛੜੇ ਹੀ ਨਾ ਮਰ ਜਾਈਏ।
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ, ਸੋਹਣੀਏ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਦਿਨ ਲੰਘਾਈਏ।

ਗੀਤ : ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਸਾ ਕੇ ਵਤਨ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ,
ਅਸੀਂ ਵੱਸ ਗਏ ਆਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੇਸ਼,
ਹੁਣ ਯਾਦ ਸਤਾਵੇ ਆਪਣੇ ਵਤਨ ਦੀ,
ਨਾਲੇ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਆਪਣਾ ਭੇਸ,
ਰਹਿਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੋ ਕੇ ਮਜ਼ਬੂਰ,
ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ, ਅਸੀਂ ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ....

ਅਸੀਂ ਤਾਰੇ ਹਾਂ ਉਸ ਅੰਬਰ ਦੇ,
ਜੋ ਹਰਦਮ ਜਗਮਗ-ਜਗਮਗ ਕਰਦੇ,
ਬੱਦਲਾਂ ਹੇਠਾ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ,
ਪਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਡਰਦੇ,
ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਝੁੱਕਣਾ ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰ,
ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ, ਅਸੀਂ ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ....

ਚਿੱਠੀਆ ਵਿੱਚ ਬਹਾਨੇ ਲਾਅ-ਲਾਅ,
ਐਖਾ ਹੁੰਦਾ ਇਕੱਲਿਆਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ,
ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਲੰਘ ਗਏ,
ਝੁਠ-ਮੂਠ ਹੀ ਮਾਂ-ਬਾਪੂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ,
ਅਗਲੀ ਰੱਖੜੀ ਭੈਣਾ ਆਊਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ,
ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ, ਅਸੀਂ ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ....

ਕੰਮ-ਕਾਰ ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਛੱਡਕੇ 'ਬਿੰਦਰ',
ਮੁੜ ਪ੍ਰਦੇਸੋਂ 'ਕੋਲੀਆਂ ਵਾਲੇ' ਵਿੱਚ ਆਵੀਂ,
ਸਭੇ ਤੇਰੀਆਂ ਹੀ ਕਰਨ ਉਡੀਕਾਂ,
ਆ ਮਾਂ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈ,
ਮੱਥਾ ਚੁੰਮਕੇ ਆਖੂੰ ਮਾਂ ਤੂੰ ਨੈਣਾਂ ਦਾ ਨੂਰ,
ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ, ਅਸੀਂ ਵਤਨੋਂ ਦੂਰ....

ਰੀਤ : ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....

ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਨੇ ਪਾਣੀ ਕਹਿਣ ਸਾਡੀ ਦਰਦ ਕਹਾਣੀ,
ਕਾਹਤੋਂ ਰਹਿਦੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਹਿਰ ਘੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਦੁੱਖ ਆਪਣੇ ਫਰੋਲਦੇ।

ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਕਾਂ 'ਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵੰਡਿਆ,
ਫਿਰ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਭੰਡਿਆ,
ਅਸੀਂ ਵਿਛਕਿਆਂ ਨੂੰ ਰਹਿਦੇ ਸਦਾ ਟੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਦੁੱਖ ਆਪਣੇ ਫਰੋਲਦੇ।

ਰਾਵੀ ਲੈ ਕੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨਿੱਤ ਆਉਂਦਾ ਏ,
ਭਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਹਾਲ ਉਹ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਏ,
ਕਰੇ ਬਿਆਸ, ਸਤਲੁਜ ਹਰ ਪਲ ਦਮ ਤੋੜਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਦੁੱਖ ਆਪਣੇ ਫਰੋਲਦੇ।

ਸਾਡੇ ਦਰਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਹੜਾ ਜਾਣੁਗਾ,
ਮੂਲ ਸਾਡੇ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਕੋਈ ਪਛਾਣੁਗਾ,
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲਾਂ ਸਾਡੇ ਵੱਲਾਂ ਇਹ ਨੇ ਮੁੱਖ ਮੋੜਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਦੁੱਖ ਆਪਣੇ ਫਰੋਲਦੇ।

ਦੇ-ਦੇ ਕੇ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਜੀਵ ਨਿੱਤ ਰਹੇ ਮਾਰ ਨੇ,
ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੀ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ 'ਬਿੰਦਰਾ' ਖਰਾਬ ਨੇ,
ਸੁੱਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰਹੀਏ ਅਸੀਂ ਕੰਨ ਖੋਲ੍ਹਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਪਾਣੀ.....
ਪੰਜ ਪਾਣੀ ਦੁੱਖ ਆਪਣੇ ਫਰੋਲਦੇ।

•

To Read More books like this Please
visit www.PunjabiLibrary.com

Search
Punjabi Library
App Store

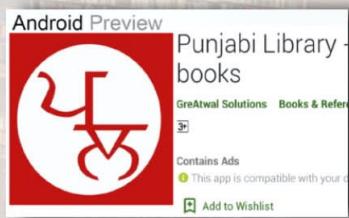
App Store Preview
Punjabi Library
Tausif Ul Rahman
★★★★★ 5.0, 2 Ratings
Free

**ਜੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ
ਖੁਆਬਾਂ ਨੂੰ
ਤਾਂ ਰੱਖਿਓ ਨਾਲ
ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ**

**ਕਿ= ਕਿਰਦਾਰ
ਤਾ= ਤਾਕਤ
ਬ = ਬਰਾਬਰਤਾ**

www.PunjabiLibrary.com

Search
Punjabi Library
Google Play

Android Preview
Punjabi Library - books
Greatwal Solutions Books & Reference
Contains Ads
This app is compatible with your device
Add to Wishlist

ਪੰਜਾਬੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ PUNJABI LIBRARY

www.PunjabiLibrary.com